

JULIJ

1987*

THOUGHTS

*LETO

36

Avstralija
Moj dom

misli

Slovenija

Moja dežela

Registered
by Australia Post
- Publication
No. VAR 0663

Na spodnji naslovni sliki so smreko-vi gozdovi na naši POKLJUKI, pa tudi avstralski buš z evkalipti / zgor-nja naslovna slika/ ima svojo lepoto.

* * *

DANES bi se moral naročnikom najprej opravičiti. Saj me je skoraj sram, da sem zopet tako pozen. S prejšnjo številko sem se kar precej premaknil nazaj proti začetku me-seca in upal, da bom v kratkem ča-su dosegel svoj cilj: izdajati MISLI vsaj v prvi polovici meseca, če že ne ob začetku. Samo en obisk iz do-movine in nekaj nepričakovanih po-grebov — pa so bili spet vsi moji na-črti postavljeni na glavo . . . Sem pač poleg urednika in upravnika v prvi vrsti izseljenski duhovnik: ko mi duhovniško delo naloži dolžno-sti, se mora ostalo umakniti. Tako sem naravnost zagrenjeno čakal, kdaj bom spet lahko v uredništvu pripravljaval novo, julijsko številko. Zdaj je pred vami — zakasnela, pa vendar — upam — lepo sprejeta.

V tolažbo so mi pisma naročni-kov, v katerih me bodrijo, naj si ne delam preveč skrbi. "Samo, da pri-dejo," mi je nedavno nekdo pisal, "saj razumemo vaše delo in se čudi-mo, kako vse zmorete." In spet drugo: "Nič ne de, če je spet pozna številka! Da le vztrajate pri izdaja-nju! Še več so vredne MISLI, ker jih vselej težko čakamo. . ." — "Dokler se držite pravila: Raje kasno kot ni-koli, sem kar zadovoljen. . ."

Kakšna tolažba za prezaposlene-ga urednika! Vsem prisrčna hvala!
— Urednik in upravnik

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštšina v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) — Izdal Slovenian Research Center of America — Cena I. dela 8.— dol., II. dela pa 9.50 dol.

SLOVENSKO SLOVSTVO — BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) — A. L. Ceferin (ed.) — Cena 11.— dolarjev.

SLOVENSKE NARODNE PESMI — SLOVENIAN FOLK SONGS — A. L. Ceferin (ed.) — Cena knjižice z audio-kaseto vred 6.— dolarjev.

ANGLEŠKO—SLOVENSKI in SLOVENSKO—ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi, žepna izdaja. — Komac - Škerlj — Cena 10 dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. — Cena vsem trem delom skupaj 12.— dolarjev. Trenutno nam je pošla.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. del. — Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj 40.— dol. (Posamezne knjige: 7.—, 9.— in 28.— dolarjev.) Trenutno nam je pošla.

STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSKEM I.del. — Odlična študija razvoja dogodkov 1941 — 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos, izdala Samozaložba v Rimu. — Cena 13.— dolarjev.

VERIGE LAŽNE SVOBODE — Zanimivo knjigo je napisal misijonar Andrej Prebil CM. — Cena vezani knjigi 13.—, broširani pa 10.— dol.

OBRISI DRUŽBENE PREOSNOVE — Knjiga esejev Dr. Marka Kremžarja (Argentina) o preosnovi družbe. — Cena 10.— dolarjev.

POLITIKA IN DUHOVNIK — Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. I. Kunstlja. Cena 2.— dol.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjave prič o tehar-skih dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. Cena 2.— dolarja.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Opisuje Tomaž Kovač, priča pokola tisočev po končani revoluciji leta 1945. — Cena 2.— dolarja.

PERO IN ČAS I. — Izbor iz pisanja Mirka Javornika od leta 1927 do leta 1977. Obsežna knjiga 529 strani. Cena 15.— dolarjev.

NAŠ IN MOJ ČAS — Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal dr. Vinko Brumen, Argentina. Cena vezani 13.—, broš. 10.— dol.

VOJNA IN REVOLUCIJA — Roman Franka Bukviča na 708 straneh je izšel v Argentini. — Cena broširani knjigi 15.— dolarjev.

ZEMLJA SEM IN VEČNOST — Pesmi Karla Mauserja. Cena 5.— dol.

MATI, DOMOVINA, BOG — Pesmi Ludvika Ceglarja. Cena 2.— dol.

misli

(THOUGHTS) — Religious and Cultural Monthly in Slovenian Language — Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Establish-ed) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia — Izdajajo slovenski frančiškani v Avstra-liji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) FR. BASIL A. VALENTINE, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'BECKETT ST. KEW, VIC. 3101 — Tel.: (03) 861 7787 — Poštni naslov: MISLI, P.O.BOX 197, KEW, VIC. 3101 + Naročnina za leto 1985 (Subscription) \$ 6.—; izven Avstralije (Overseas) \$ 12.—; letalsko s posebnim do-govorom. — Naročnina se plačuje vnaprej — Poverjeništvu MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo — Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema — Za članke objavljene s podpisom od-govarja plasec sam + Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3101 — Tel.: (03) 387 8488

božje

misli in človeške

LETNIK

36

ŠT. 7

JULIJ

1987

VSEBINA:

Ob novih mašah

— + Jožef Smej — stran 161

Tri želje nadškofa Šuštarja

— stran 162

Marija aborigenov — stran 163

Nova zapoved — črtica

— M. H. — stran 164

Če ni ljubezni...

— Neznani avtor — stran 166

Hvala, Gospod, da imajo naši
župniki tudi napake!

— Iz "La Croix" — stran 167

Hribarjeva razmišljanja

v "Novi reviji 57"

— Miša Lajovic — stran 168

Zveza slovenske akcije

— stran 170

Iz središča sv. Rafaela, Sydney

— P. Valerijan — stran 171

Izpod Triglava — stran 174

Molitev v svetem pismu

/Gospodova molitev/

— P. Tone — stran 176

Iz središča sv. Druž., Adelaide

— P. Janez — stran 178

Premakljivi svečnik — roman

— Lojze Kozar — stran 179

Naše nabirke — stran 179

Kruh — Iz Nedelje — stran 182

Iz središča sv. Cirila in Metoda,
Melbourne — P. Bazilij

— stran 183

Zgodovina, ki se piše še danes

— P. Tone — stran 185

Z vseh vetrov — stran 186

Kotiček naših mladih

— stran 188

Križem avstralske Slovenije

— stran 189

Tudi s kislim obrazom

se da smejati... — stran 192

Ob novih mašah

Ob letošnjih posvetitvah novomašnikov in novomašnih slavnostih po naši rodni domovini je v "Poročila slovenskih škofij" mariborski pomožni škof JOŽEF SMEJ nanizal nekaj lepih misli. Nič ne bo napak, če nam v tej številki služijo za uvodnik.

ŽE DOLGO me nobena leposlovna knjiga ni tako prevzela kot dramsko delo nobelovca Mauricea Maeterlincka z naslovom "Slepci".

Na samotnem otoku, v starem gradu, spremenjenem v zavetišče, živi dvanaest slepcev, šest moških in šest žensk. Zanje skrbijo tri nune in duhovnik. Duhovnik vodi slepce vsak dan na sprehod po otoku. Ko jih nekega dne odvede daleč od zavetišča, nepričakovano umre. Slepci ne vedo, da je umrl, saj ne vidijo. In tako obsedijo, šest slepih starcev na kamnih na desni strani in šest slepih žensk na štorih na levi strani. Med njimi leži izruvano drevo. Nedaleč od drevesa pa sedi sredi lilij duhovnik. Glavo ima rahlo nagnjeno vznak, naslonjeno na drevo. Njegove široko odprte oči pa že gledajo večnost...

Med slepci se razvije pogovor: "Kam neki je šel duhovnik? Ne sme nas tu pustiti... Je kdo že kdaj videl otok in nam lahko pove, kje smo? — Žal, vsi smo že slepi prišli na otok. Morebiti pa pridejo nune po nas? Ne, kajti vse so starejše od nas in nikoli ne hodijo ven."

Trda noč. Začne snežiti v debelih kosmih, a nikogar ni, ki bi slepce popeljal domov...

Morebiti verno ljudstvo nikoli tako ne občuti, da mu je duhovnik vodnik, kakor ravno v času novih maš in duhovniških jubilejev, srebrnomašnih, zlatomašnih, biseromašnih. Čas novih maš in duhovniških jubilejev pa se navadno sklada s časom večjih duhovniških premestitev in namestitvev. "Primanjkuje mi vsaj 23 duhovnikov," je pred kratkim potožil škof, ko je načrtoval premestitve in namestitve. Ko molimo za nove duhovne poklice, morebiti pozabljamo na to, da bi se zahvalili za svoj lastni duhovniški poklic.

Posebej še v tem Marijinem letu naj bi bil Marijin Magnifikat tudi naša osebna zahvala za duhovniški poklic. Zahvala pa je hkrati prošnja za nove duhovnike, za nove vodnike božjega ljudstva. Saj duhovniki nismo samo služabniki božje besede, delivci zakramentov in evharistije, ampak tudi voditelji božjega ljudstva. Če torej Magnifikat odmolimo v Marijinem duhu kot zahvalo za poklic in če je ta zahvala hkrati nova prošnja, mar je mogoče, da bi Bog preslišal spev svoje Matere, spev, ki je ves svetopisemski, se pravi delo Svetega Duha? Magnifikat opeva osebno hvaležnost Jezusove Matere za velike reči, ki jih je storil on, ki je mogočen. Sv. Bernard polaga

OB današnji zlati maši pridružujem voščilom tri skupne želje. Prva je, da bi mi vsi, škofje, duhovniki, starši, mladi, najmlajši in starejši, kar najbolje sodelovali v blagor Gospodove črede. Vsi, ki smo danes zbrani okrog oltarja in ki zastopamo Cerkev v ljubljanski nadškofiji in prek njenih meja, tudi zunaj meja naše domovine, smo ena sama Gospodova čreda, ena sama božja družina. Naše prizadevanje bodi, da bi vsi dobro, pogumno in vztrajno sodelovali v blagor božje družine. Druga naša skupna želja je, da bi ohranili svojo versko, kulturno in narodno dediščino na domači zemlji, v zamejstvu in kjer koli po svetu živijo naši ljudje. To je bilo in je še danes veliko prizadevanje zlatomašnika škofa Leniča. Vemo, kako zelo je danes potrebno prizadevanje za ohranitev, poglobitev in utrditev naše dediščine, verskih in narodnih izročil in zdravih ter plemenitih človeških prvin naših prednikov. Tretja želja pa je, da bi nikdar ne manjkalo dobrih pastirjev za Gospodovo čredo. Bog daj, da bi bili mladi pripravljeni v zdravih vernih, poštenih in dobrih družinah ustvarjati življenjski prostor za nov rod, ki se bo zavedal svoje naloge. Bog daj, da bi iz naših družin prihajali vedno novi duhovniški in redovniški poklici in dobri pastirji v blagor Gospodove črede! (Nadškof Šuštar ob zlati maši škofa Leniča)

v usta Mariji besede: "Elizabeta, ti blagruješ Gospodovo Mater, moja duša pa povečuje Gospoda; ti praviš, da se je ob mojem pozdravu dete veselo zganilo v tvojem telesu, moj duh pa se veselo zgane in raduje v Bogu."

V okrožnici o Odrašenikovi Materi lepo pravi papež Janez Pavel II.: "Cerkev stalno ponavlja za Marijo besede Magnifikata . . . V Magnifikatu vidi pri korenini premagan greh, ki sta ga na začetku zemeljske zgodovine storila mož in žena, greh nevere in malovernosti v odnosu do Boga. Proti sumničanju, ki ga je oče laži zasejal v srce prve žene Eve, oznanja Marija, nova Eva, z uso močjo ono sijočo in nezatemnjeno resnico o Bogu: o svetem in vsemogočnem Bogu, ki je od vsega začetka dalje studenec vseh darov in je storil velike reči."

Naloga duhovnika kot vodnika je, da vernike v Svetem Duhu privede do sijoče in nezatemnjene resnice o svetem in vsemogočnem Bogu, ki lahko stori velike reči.

Duhovnik v omenjeni Maeterlinckovi drami je vodnik slepih. Ne moremo reči, da bi bili naši verniki slepi, vendar je na posameznike naproti tretjemu krščanskemu tisočletju padel mrak nevere. Pred nedavnim mi je srednje izobrazena oseba zatrjevala, da je bil Jezus spočet ob sodelovanju moža in žene, se pravi Jožefa in Marije. Zaman sem ji dokazoval iz Svetega pisma, da pri Jezusovem spočetju gre za novo stvarjenje: isti stvariteljski Duh, ki je v začetku ob stvarjenju plaval nad vodami, je obsenčil Marijo, da je tako spočela, ne od moža, ampak od Svetega Duha. Zaman sem ji navajal citat Lk 1, 27, kjer evangelist v isti vrstici dvakrat uporabi besedo devica. Zaman sem ji razlagal Matejev rodovnik Jezusa Kristusa: Jožef v tem rodovniku ni do Jezusa v takem razmerju, kakor je Abraham do Izaka, torej ni Jezusov naravni oče. Skratka, vse dokazovanje je bilo zaman. Oseba, čeprav je bila vsak dan pri obhajilu, je bolj verjela "slepim" vodnikom, ki bi radi iz evangelijske kot nezgodovinske in neresnične odstranili vse čudežno. Jezus sam pa je povedal, kakšna je usoda tistih, če slepi slepe vodijo (Mt 15, 14).

Marijin Magnifikat odseva njeno globoko vero in hkrati njeno čustveno zakoreninjenost, njeno do zadnjih vlaken segajočo vezanost na osebnega Boga in njegovega Maziljenca. Kjer ta marijanska prvina, ta vezanost na osebnega Boga, ki je v Jezusu Kristusu stopil v zgodovino in živi naprej v svoji Cerkvi, prešinja verujoče ude Cerkve, tam ni nevarnosti, da bi v Cerkvi videli zgolj organizacijo, ne pa živ organizem, da bi na Cerkev gledali kot na sistem struktur, na kristologijo pa kot na Jezusov program, ki more biti, žal, zgolj predmetnost, materialističen (materialistično branje Nove zaveze).

Prav v tej marijanski čustveni navezanosti na osebnega Boga in Jezusa Kristusa se razodeva resnica, ki jo je antifona Rimskega brevirja izrazila takole: "Veseli se, Devica Marija. Vse krive vere si sama premagala na vsem svetu."

Marija aborigenov

V MAJU, ki je Marijin mesec, sem na platnicah našega lista objavil iz Slovenije fotografijo narodne božje poti na Brezjah, iz Avstralije pa podobo MADONE ABORIGENOV. Ta Marijina slika je edinstvena in vredna naše posebne pozornosti. Žal je na platnicah v trikotu in ne v celoti, zato ne pride dovolj do izraza. Kljub temu pa oglednika v trenutku pritegne, zlasti še, ko mu je prvokrat prišla pred oči. Nič ni čudno, da je uredništvo dobilo nekaj pisem naročnikov, ki izražajo željo, naj bi sliko objavili celo ter kaj več povedali o njej.

Tem in ostalim bralcem sem se namenil ustreči v tej julijski številki, saj aborigeni v mesecu juliju praznujejo svoj vsakoletni narodni Aborigenski dan ter se jih tudi avstralska Cerkev spomni z drugo julijsko nedeljo (Aborigines' Sunday). Rad priznam, da je podoba tudi mene prevzela, saj do njenega prejema (bilo je slučajno) nisem vedel, da obstoja. Naj še dodam, da sem jo res vzljubil. Vzbudila mi je misel, da je Marija res Mati vsega sveta, vseh narodov, ne glede na barvo kože in jezike. Ta podoba vernemu avstralskemu aborigenu gotovo veliko pomeni — nič manj kot nam naša domača Marija Pomagaj izpod gorenjskih planin.

Slika ABORIGENSKE MADONE krasi katoliško stolnico v Darwinu, N.T., ki je zgrajena v čast Mariji morski Zvezdi ter je bila slovesno odprta bogoslužju 19. avgusta 1962, posvečena pa 20. avgusta 1972.

Podoba predstavlja Devico Marijo kot aborigensko ženo in mater, z otrokom Jezuškom na eni rami. Je delo evropskega umetnika slovanske krvi: Karel Kupka, slikar pariške šole 'Ecole des Beaux-Arts', je zamisel uresničil med svojim obiskom Avstralije, ko so ravno končavali darwinsko stolnico. Izpolnil je željo darwinskoga škofa Johna P. O'Loughlin-a, M. S. C., ki se je o sliki izrazil takole:

"To umetniško delo je naravnost navdihnjeno. Menim, da je prav, da ima stolnica, ki predstavlja vse prebivalstvo Severnega Teritorija, tudi kapelo po duhu aborigenov. Ti naj ob njej čutijo, da imajo svoj delež v delu in veri Cerkve. Podoba te Matere božje z Jezusom bo nekaterim res veljala za občuteno zadeto novost. Je pa vsekakor ta novost v soglasju s

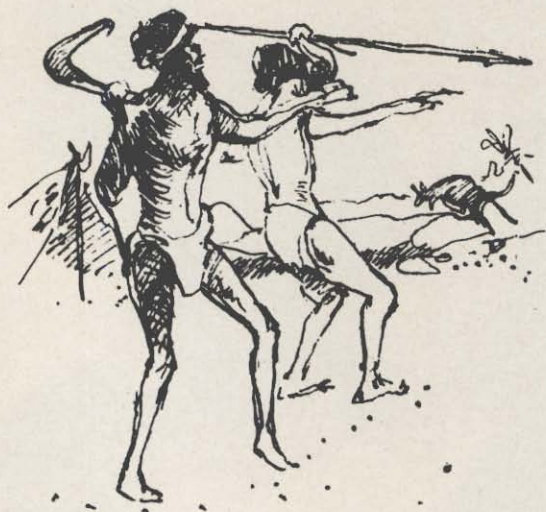

prakso Cerkve po vsem svetu, da vero, pogojeno s krajevnim občutjem, čim bolj približa ljudstvu."

Umetnina je v olju, 1.3 m visoka in 1 m široka. Osebi na njej sta nekoliko večji od naravne človekove velikosti. Marija je upodobljena s karakterističnimi potezami in z barvo polti običajne aborigenske žene. Njen obraz je kompozicija številnih osnutkov različnih aborigenskih mater, ki jih je umetnik Karel Kupka skiciral po misijonskih postajah Severnega Teritorija.

Mati božja je upodobljena z belo obleko, da njena čokoladna polt še bolj izstopi. Ovratnik ima rdeč in okrašen je z ornamentami aborigenske umetnosti. Otrok Jezus je prav tako tipičen domorodec, oblečen v belo obleko, z robnimi našivi domačih ornamentov v rdeči barvi. Sedi na Materinem levem ramenu, z desno roko na Marijini glavi in desno nožico okrog njenega vratu, dočim ga Marija drži za levo nogo in varuje pred padcem. To je običajni način, kako aborigenske matere nosijo svoje malčke.

Za glavama Matere božje in božjega Otroka sta zlati glorioli, naslikani gladko v stilu bizantinske ikone, a tudi te sta, kot obleka, obrobjeni s pristnimi ornamentami domorodnih plemen. Vse ozadje podobe

je zamotan vzorec abstraktnih totemskih skic, zvesto kopiranih po aborigenskih motivih na lubju dreves ali po stenah votlin, delih domačih umetnikov raznih rodov Severnega Teritorija, Centralne Avstralije in Kimberleyške pokrajine.

Naj dodam za konec še tako lepo in pomenljivo molitev k MADONI ABORIGENOV. Takole se glasi:

MARIJA, MATI BOŽJA,
IZPROSI MIR IN SOŽITJE
LJUDSTVOM VSEGA SVETA.
KAKRŠNEKOLI RASE ALI BARVE –
VSI NAJ BODO MED SEBOJ
POVEZANI Z VEZMI LJUBEZNI.
VODI JIH, DA BODO SLEDILI
LUČI KRISTUSA, TVOJEGA SINA. AMEN.

Nova zapoved

OBLAČEN dan se nagiba v tih, spokojen večer. Utrujeni posedemo v dnevni sobi. Molčimo. Tudi v nas se seli tiha, mirna spokojnost. Mala dva se stiskata k očku, deklici sedita pri meni, le najstarejši pred nami za pisalno mizo. Zavest, da smo skupaj, da pripadamo drug drugemu, nas povezuje z nevidnimi nitmi vdano sti, ljubezni in miru. Končno spregovori očka: "Pavel, prinesi Sveto pismo!"

Medtem, ko se najstarejši slovesno dviga, se mala dva kot puščici odtrgata od očka in hkrati stečeta v sosednjo sobo. Sliši se prerivanje, hitenje in vklik najmlajšega:

"Uh, kako je težko!"

"Ti bom jaz pomagal," se mu ponudi bratec.

Skupaj prineseta sveto knjigo. A ne te, ki jo najpogosteje jemljemo v roke, temveč veličastno staro knjigo iz leta 1894. Njena častitljiva starost, neobičajna vezava in velikost vzbujajo v nas sveto spoštovanje. Posedemo na tla okoli knjige in zopet je najhitrejši najmlajši. Z drobno, urno ročico zgrabi strani in jih odpre. Gosto popisane črke se zastrmijo v nas, sredi njih pa kot otoček sredi morja posušen cvet nekoč rdečega nageljna.

Najmlajša urno zgrabita cvet in hkrati vzklikneta:

"Kaj je to?"

"Posušen cvet," spregovoriva z očkom v en glas in se spogledava. Pred nama zaživi preteklost živo in boleče, da se zadrževa. Drug pred drugim poveseva pogled, drug drugemu hočeva prikriti bridkost, ki se je zdramila v naju.

"Kdo ga je dal sem?" hočejo sedaj vedeti vsi.

"Midva," jim pojasnim.

Sledil je obvezni: "Zakaj?"

"To je pa dolga zgodba," pove očka in me pogleda. Topel in ohrabrujoč je sedaj njegov pogled. Otroci pa vzkliknejo:

"Pripoveduj!"

"Bom," prikima in prične:

"V službi imam sodelavca, prijatelja..."

Poslušam in v meni se drami spomin: mož se vrne z dela. Nenavadno vesel in dobre volje je. Čakam, da spregovori. In res kar privre iz njega:

"Veš, Filipov brat Matjaž je pustil službo in odšel na teologijo."

Filipa sem po njegovem pripovedovanju poznala že dolgo, za Matjaža pa sem slišala prvič. Pa vendar naju je njegova odločitev vradostila. Z vsem srcem sva mu želela, da bi tu našel, kar je verjetno zaman iskal v popredmetenem in zmaterializiranem svetu. Filip je očka zvesto seznanjal z bratovim delom na teološki fakulteti, z izpiti. In midva sva tako vseh pet let vneto in tudi z molitvijo spremljala njegovo pot in občudovala njegovo vztrajnost...

Očka je nadaljeval:

"No, ta prijatelj ima brata Matjaža, ki je nekaj let mlajši od njega. Končal je srednjo tehnično šolo, odslužil vojsko in se zaposlil. Z vljudnostjo, prijaznostjo in marljivostjo se je sodelavcem močno prikupil. Potem pa je presenetil vse, prijatelje, znanke in sorodni-

ke: pustil je službo, se vpisal na teološko fakulteto in sklenil postati duhovnik. Vestno je študiral in kar naenkrat je minilo pet let, pričelo se je šesto, zadnje leto njegovega študija. Takrat je prišel v našo faro za diakona. . .”

Dobro se še spominjam tiste septembrske nedelje, tistega zgodnjega nedeljskega jutra v srednje polni vaški cerkvi. Skupaj smo prišli, otroci, očka in jaz. Okoli nas so bili sami znani ljudje, nedeljsko napravljeni, s pristno ali manj pristno resnobo na obrazih. Spredej, skoraj pred oltarjem, so bili vedno neugnani otroci vseh starosti. Rahel nemir pred pričetkom maše je ob vstopni pesmi izginil. Občestvo mož, žena in otrok se je zilo v eno, v en pozdrav svojemu Stvarniku in Odrešeniku.

Z duhovnikom in ministranti je stopil pred oltar neznan, resen in umirjen fant, kakih petindvajset let star. Med mašo je bral berilo. Resno in slovesno so prihajale besede iz njegovih ust in nevsiljivo, prijazno stopale v naša srca. Nenadoma me je obšlo: Poznam ga, tako domač se mi zdi, vse na njem mi je znano! Občutek, da stoji pred oltarjem nekdo, ki nam je zelo zelo blizu, me ni več zapustil. Potem pa se mi je posvetilo: On je, Filipov brat Matjaž, zagotovo je on!

Ob koncu maše je duhovnik potrdil mojo slutnjo, ko ga je predstavil, rekoč: 'Predstavljam vam našega novega diakona Matjaža, ki bo imel prihodnje leto novo mašo, sedaj pa se bo eno leto v naši župniji uvažal v pastoralno delo.'

Z veliko vnemo in zagnanostjo se je lotil zaupanega dela. No, pri tem se je včasih komu tudi zameril. Tako na primer mogočni gospe, ki se je vedno usedla

na začetek prve klopi in se tam zagozdila. Bil je toliko predrzen, da jo je prosil, naj se pomakne naprej, da bodo lahko sedli tudi drugi. Strašno se je gospa jezila med svojimi znankami:

'Le kaj si upa, tak smrkavec, lahko bi mu bila mama!'

Po vasi je završalo. Obiskuje družine otrok, ki jih uči verouk. In potem morajo vsi moliti. Grozno! Nezaslišano!

"Tudi naju je učil," sta prekinila očka najstarejša.

"Seveda, tudi vaju," jima je pritrdil in nadaljeval: "In tudi k nam je prišel na obisk."

Za hip je očka umolknil. Nisem ga pogledala, pa vendar sem čutila, kako se tudi v njem dviga pritajen in zamolkel val potlačenih, zakopanih, a ne pozabljenih spominov. . .

Tisti nepozabni maj.

Tako čudovit v svoji radodarnosti, a tudi do konca krut in neizprosen. Najprej velika radost. Dobili smo fantka – bratca. Neizmerna je bila naša sreča, pa je vsa zatajevana nejevolja ljudi planila na dan in dobila neslutene razsežnosti. Kot da bi nekdo ostro in divje potegnil z lokom po violini, so v meni zazveneli glasovi – divje, glasno in neubrano.

Najprej resen, zaskrbljen glas: "Žal, gospa, danes je že tako, da človeško življenje nima cene!"

Nato glasen, skoro kričeč glas: "Še v Družini piše, da je treba rojstva načrtovati. Ti pa . . . Kaj hočeš vse zasesti?"

Pa jezen in nejevoljen glas: "Kaj vzdihuješ, da si utrujena; sem ti jaz kriva, sama si tako hotela!"

In čudno smehljajoč se glas: "Veš, sem mu naro-

BOHINJSKI
KOT
s cerkvico
sv. Janeza
ob jezeru

čila, da naj te pogleda v porodnišnici, ko ravno tam dela, on pa mi je dejal, da je raje pred vrati čakal tvojega moža. Saj ni on rodil, sem mu rekla . . .”

In nazadnje trd in neizprosni glas, ki je prevpil vse druge: “Žal vama ne morem nesti sina h krstu, ker ravno tisto nedeljo nadomeščam v službi!”

Udarec za udarcem je letel po najinih glavah. V naju se je selil obup, da, tudi strah . . .

Očka je ponovil:

“Da, tudi k nam je prišel. Takrat je bil naš David star štirinajst dni. Prišel nam je čestitat in prinesel je nageljne. Tako vesel je bil novorojenčka, s tako ljubeznijo se je sklonil nad njegovo zibelko, da sva z mamico sklenila, da tega ne smeva nikoli pozabiti. Zato sva en nagelj iz njegovega šopka, ta, ki je sedaj tu pred nami, spravila v Sveto pismo.”

Da, končno nekdo, ki je bil vesel najinega sina. Ki

se je že po najinih otrocih, ki jih je učil verouk, zanimal za njegovo rojstvo. Ki ga je med prvimi obiskal in ki se je med vsemi najbolj iskreno razveselil novega ČLOVEKA – bodoči novomašnik Matjaž.

Molk. In zopet vprašanje:

“In kje je Matjaž sedaj?”

“Nekje daleč na drugem koncu naše male domovine opravlja svojo plemenito službo. Po tistem poletju ga nismo več videli. Pa mi Filip, njegov brat, še vedno veliko pove o njem. Med drugim tudi to, da nas vse pozdravlja in da nas bo obiskal, kadar bo mogel,” je končal očka.

“Da bi se to vsaj kmalu zgodilo,” so zaželeli otroci. Naš mali šestletnik pa se je zastrmel v črne, debelo tiskane črke in glasno zlogovaje prebral:

“Novo zapoved vam dam: ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil.”

M. H.

Zavest dolžnosti brez ljubezni
nas dela čemerne.

Odgovornost brez ljubezni
nas dela brezobzirne.

Pravičnost brez ljubezni
nas dela neusmiljene.

Modrost brez ljubezni
nas dela hinavske.

Red brez ljubezni
nas dela malenkostne.

Če ni

Izvedenost brez ljubezni
nas dela svojeglave.

Imetje brez ljubezni
nas dela skope.

Vera brez ljubezni
nas dela fanatične.

Življenje brez ljubezni
nima nobenega smisla.

Ljubezni...

Neznani avtor

Hvala, Gospod, da imajo naši župniki tudi napake!

NAJPREJ se ti, Gospod, iz srca zahvalimo, da si nekatere svojih ljudi namenil za duhovnike katoliške Cerkve. Če bi se namreč vsi odločili za ženo in lastni dom, bi se mi ostali, ki nismo duhovniki, kaj slabo počutili. Hvala Ti, moj Bog, da si jim dal voljo in moč za žrtev samskega življenja. Po njihovi zaslugi se moremo hraniti s Kruhom življenja, ustvarjati trdna ognjišča, očiščevati svoje duše in umirati v miru.

Hvala ti, Gospod, da imajo naši župniki svoje napake! Popolne osebe bi namreč le s težavo prenašale naše slabosti. Zdravi prezirajo bolne, zlasti če dosedaj sami niso občutili nobene bolezni. Gospod, Ti že veš, kaj delaš.

In sedaj, Gospod, Te prosimo za vzvišeno službo, ki jo vršijo naši župniki. Daj, da se ne bodo postavljali, če jim je šlo doslej vse po sreči; in če bodo doživeli poraz, stori, da ne bodo postali malodušni. Saj Tvoje kraljestvo ne obstoja niti v uspehih niti neuspehih, ampak v ljubezni. Ohrani torej naše župnike v svoji ljubezni!

Morajo biti vzgojitelji otrokom, izvedenci za družinska vprašanja pri tistih, ki so se pravkar poročili, dušeslovci pri mladih ljudeh, čudeži znanosti in finega čuta v spovednici. Na moških sestankih morajo govoriti o Cerkvi z gotovostjo profesorja; na ženskih srečanjih pa razlagati evangelij kot to delajo profesorji teologije po semeniščih. Če obiščejo izobražene družine, morajo povedati svojo sodbo o zadnji modi in zadnjem romanu, ki izhaja v podlistku ali je tiskan v obliki knjige; če tega ne storijo, bodo veljali za neotesane. In če se srečajo s komunističnim simpatizerjem, morajo znati razgovarjati se o delu in kapitalu do zadnjih podrobnosti.

S tistimi, ki niso katoličani, bi morali postopati istočasno odločno kot trdi teologi in obenem kot inteligentni zgodovinarji, ki razumejo, kako je prišlo do krivih ver. S tistimi . . . Toda, če bomo nadaljevali, ne bomo prišli h koncu.

Vendarle, nekaj sem pozabil! Na cesti morajo odzdraviti na sleherni pozdrav, četudi nimajo svojih oči tako imenitno sestavljenih kot kaka žuželka, ki istočasno gleda naprej in nazaj, navzdol in navzgor. Tudi to sem pozabil omeniti, da se morajo vedno smehljati, kadar jih obiščemo, četudi so napol mrtvi od dela.

Jasno kot beli dan, da morajo biti ob nedeljah govniki, pevci in organisti, ob delavnikih pa elektri-

Iz
pariškega
lista
"La Croix"

čarji, mizarji, slikarji, ključavničarji . . . vse to se razume skoro samo po sebi.

Zato pa, Gospod, stori, da bomo te "splošne specialiste" sodili dobrohotno, kot to zahteva pravkar omenjeni program, obenem del njihovega poslanstva, a dostikrat tako nečloveški . . . Stori, da bomo znali doumeti, da je že mnogo, kadar naš župnik od štirinajstih posebnih dolžnosti, ki jih ima, zmore izvršiti dobro polovico ali četrtino. Daj, da bomo mi, ki bi proglasili za bedaka tistega zdravnika, ki bi se imenoval specialista v ducatu panog, razumeli težavnost duhovnikovega poslanstva!

Gospod, tudi Te bom prosil, da nas vse storiš bolj dobrohotne do naših župnikov; najprej v mislih, nato pa tudi in predvsem v besedah.

Če gre moj župnik na sestanke žen, ne dovoli, da bo kdo od nas jezikal, da vodi župnijo tisti spol, ki mu pravimo "slabotni". In če ima uspehe pri otrocih, da dovoli, da bi kdo prišel do zaključka, da je moj župnik otročji po značaju. In če je moj župnik po telesu bolj okrogle oblike, ne daj, da bi se kdo ob to spotikal in ga takoj proglasil za nezmerneža; če pa je suh, me obvaruj pred mislijo, da živi nemoralno ter ga mučijo očitki vesti ali prepri s kaplani.

Daj, Gospod, da bom znal župniku odpustiti njegove nepopolnosti in pomote; da bom že enkrat doumel, da meni ni treba prenašati več kot enega župnika, on pa mora potrpeti z vsemi svojimi verniki.

Pomagaj mi tudi, Gospod, da mu bom mogel od časa do časa pokazati s svojimi malenkostnimi uslugami, da ga ne obdajajo samo brezbržni ali celo sovražni ljudje.

Končno pa, Gospod, daj mi tudi milost, da bom vztrajno, prav do smrti, molil za vse duhovnike.

To bo, brez dvoma, najboljša, kar morem storiti.

Hribarjeva razmišljanja

V LJUBLJANSKI
NOVI REVII 57

TINE HRIBAR je bivši profesor ljubljanske univerze, kateremu so baje prepovedali nadaljna predavanja, ker se je izrazil proti današnjemu režimu. Njegova žena, Spomenka Hribar, je pred par leti napisala članek, kjer je zagovarjala svoj predlog, da se v Ljubljani postavi spomenik vsem padlim Slovencem, ne glede na kateri strani so se borili. To je povzročilo njeno izključitev iz Komunistične partije.

Hribarjev članek v NOVI REVII – ŠTEVILKA 57 razpravlja razne možnosti slovenske državnosti, piše o zgodovinskih primerih Francije in drugih evropskih držav, važnost jezika za obstoj naroda in mnogokrat navaja Cankarja ter njegov pogled na slovenski narod.

Slovenci smo glede na Cankarjeva izvajanja po naturi del skupnega jugoslovanskega plemena (še nazaj: delček slovanskega praplemena), po kulturi pa smo del avstro-ogrske kulture (še širše: del evropske kulture). Edino, kar je zares naše, je naš jezik, nekaj kar ne spada ne v naturo ne v kulturo.

Pisec nadaljuje svojo razpravo in piše o raznih slovenskih filozofih, kateri so o tem vprašanju napisali več člankov ter med njimi omenja tudi Kocbeka in Pirjevca. Ta dva sta tudi imela dolge debate o dogodkih v Sloveniji med vojno in po vojni.

Hribar pripoveduje o debati med Kocbekom in Pirjevcem ter v prpisu pravi:

Pirjevčeva refleksija se nanaša na odgovor, ki ga je dal Kocbek na vprašanje, kaj bi bilo treba storiti glede na usodo po vojni pobitih domobrancev:

“Predvsem se moramo vzdigniti iz zanikanja v javno priznanje. Vzdigniti si jo moramo iz potlačene in pohabljenosti zavesti v jasno in pogumno zavest. Odgovorni ljudje nam morajo razložiti, kako je mogla osvobodilna zmaga spočeti iz sebe tako ostudno bojazn pred nasprotnikom. Povedati nam morajo, kako more odgovornost do zgodovine odvezati od odgovornosti do človeka? Toda kako naj se približamo demonu uničevalcu, da ne zadivja znova?”

Gre torej za javno priznanje krivde, ki se tiče vseh nas. Tako dolgo se ne bomo znebili preganjave in more, dokler javno ne priznamo svoje krivde, svoje velike krivde. Brez tega dejanja Slovenci ne bomo nikoli stopili v čisto in jasno ozračje prihodnosti. (Naši Razgledi, 10. maja 1975, stran 11).”

Kocbek se nima kaj pritoževati nad tem, da je Partija zaradi svoje premoči sredi narodnoosvobodilnega boja prevzela oblast nad njim in ga spremenila v sred-

stvo komunistične revolucije.

Po eksplicitni transformaciji Osvobodilne fronte slovenskega naroda v transmijsko frontno organizacijo Komunistične partije Slovenije, ki se je zgodila z Dolomitsko izjavo (1943), se je potrdila zgodovinska uspešnost boljševiske dvoetape strategije in mikrijske taktike v prvi etapi osvajanja oblasti. Zmagal ni samo princip zgodovine nad človekom, marveč je znotraj tega principa prevladala grupno partijska logika, se pravi sektaška ideologija.

Pirjevčeva sentenca v tej zvezi je kar se da lapidarna: “Partizanstvo ne pomeni drugega kot to, kar vsa ljudstva že od nekdaj poznajo: ena grupa je potolkla drugo in prevzela oblast.”

Pirjavec zdaj že ne govori več o narodnoosvobodilnem boju kot obrambni vojni, marveč o napadalni revoluciji kot bratomorni vojni.

Ob Kocbekovi zahtevi, naj “odgovorni ljudje” javno priznajo krivdo zaradi po vojni pobitih domobrancev in se s tem podredijo načelu, da je odgovornost do človeka pred odgovornostjo do zgodovine, Pirjavec naglasi, da bi v tem primeru Partija nastopila kot temna, monstrozna, iracionalna oblast, kot oblast, ki še vedno ni prava, racionalna oblast.

Pirjavec trdi to, česar ne vidi Kocbek, da monstroznost oblasti kot Oblasti izhaja prav iz mesijanske Ideje, Kocbek pa to, česar ne vidi Pirjavec, da bo oblast ostala monstrozna Oblast, dokler ljudje v njej ne bodo zmožni obžalovati dejanj, ki jih je nad narodom v imenu končnega Cilja storila revolucija.

Hribar še nadaljuje z opisom razgovora Pirjevca s Kocbekom o možnosti javne debate o vrnitvi domobrancev in njih umora, ter pravi:

Morda tajnost o slovenski Rani sploh ni slovenska tajnost. Slovenska v tem smislu, da bi kdo od Slovencev v resnici razpolagal z njo. Še zmerom ne vemo za pravega Akterja. Imamo Kreonta, našega slovenskega Akterja, ali pa je Ukaz prišel od zunaj, kot dekret Drugega?

(Sofokles je napisal znano grško tragedijo Antigono, v kateri je Kreon ubil svojega brata, da bi si pridobil oblast.)

Hribar nato govori o Komunistični partiji v Sloveniji in o njenem sestavu ter položaju v Jugoslaviji:

Medtem se je KPJ preimenovala v Zvezo komunistov Jugoslavije. Izraz “zveza”, ki izvira iz Marxovih časov, nima nič skupnega ne s federativnim ne s kon-

federativnim. Ne pomeni ne zveze republiških zvez, ne zvezne organizacije, marveč enotno – nadzvezno-stno ali predzveznostno – organizacijo komunistov.

Pod naslovom "Meje slovenske nacionalne suverenosti" piše Hribar o smislu besede "demokracija":

Pojma demokracija v tem kontekstu (ML: v našem zapadnem smislu prave svobode - demokracije) seveda ne smemo razumeti v smislu evropske novoveške misli. Ker je marksizem - leninizem stopil na zgodovinsko prizorišče brez zares samostojne teoretske terminologije, si je svoje besedišče oblikoval tako, da si je privzel že izoblikovane pojme. A ker jih je imel za buržoazne, jih je hotel na vsak način razburžoaziti. Na primer z dodatnimi izrazi. Nastale so sestavljenke besed, kakršna je "ljudska demokracija", ki so z besedotvornega ali lingvističnega vidika nesmiselne, čisto nove tvorbe, imajo pa svojo ideološko vrednost.

Izraz DEMO - KRACIJA že sam na sebi pomeni LJUDSKO OBLAST, torej je ljudska demokracija LJUDSKA LJUDSKA OBLAST; dobili smo sestavljenko, ki je pojmovni spaček, toda v marksistično - leninistični ideologiji imajo nosilne besede poleg svojega običajnega še neki sprevržen pomen, ki navsezadnje prvotnega popolnoma pogoltno in zniči.

Ljudska demokracija, torej LJUDSKA LJUDSKA OBLAST, ni oblast LJUDSTVA KOT TAKEGA, marveč oblast DELOVNEGA LJUDSTVA, ki je v svojem temelju DELAVSKI RAZRED, na čelu katerega je Partija kot vodilna sila delavskega razreda.

Torej ljudska demokracija, LJUDSKA LJUDSKA OBLAST, kot "dosledna ljudska demokracija", dejansko ne pomeni nič drugega kot demokracijo, v kateri si je oblast prevzela Partija.

Hribar dalje govori o slovenski republiki v Jugoslaviji in pravi:

Če Slovenija kot republika, kot RES - PUBLICA, v svoji državnosti temelji na suverenosti slovenskega naroda IN ljudstva Slovenije, potem SRS seveda ni slovenska država, ni narodna država in Slovenci nismo suverena nacija.

O tem pove nekaj že sestavljenka "socialistična republika Slovenije", to ni slovenska republika, javna zadeva Slovencev kot Slovencev, marveč – vsaj v enem, kaže pa, da v odločilnem pomenu – socialistična republika – ena izmed socialističnih republik – na Slovenskem, ob čemer Slovenija funkcionira predvsem kot (jugoslovanski) teritorij, ne pa kot ireduktibilna (neokrnjena – ML) domovina Slovencev, slovenskega naroda.

Ravnotako razlaga Hribar, kaj pomeni "socialistično samoupravljanje" ter pravi:

Samoupravljanje je v tem pojmu ime za dvojno, podvojeno nasilje. Tvoje odločitve ti diktira Drugi, hkrati

ti pa te prisili v priznanje, da so to tvoje samoodločitve.

Sledi dolga razprava o človeški želji po svobodi govorila in samoodločbe ter strah Slovencev do države na podlagi naše preteklosti. Nato pisec nadaljuje:

Medtem ko v parlamentarni demokraciji ljudstvo vsaj načeloma verificira (potrjuje) državo, v "dosledni ljudski demokraciji" država verificira – in falzificira – ljudstvo.

Pravice ljudstva in dolžnosti države zamenjajo pravice države in dolžnosti ljudstva.

Kljub strahovom in bojaznim se kažejo znamenja, ki pričajo o tem, da slovenska želja po samostojnosti ne plahni. Razlog za to je v tem, da se Slovenci zmerom bolj zavedamo ne le svoje samobitnosti, ampak tudi samonavezanosti. Nimamo se več za predstražo slovanstva, še manj za oporišče, od koder naj bi se začela sovjetizacija Zahodne Evrope.

Drugeče rečeno: v marsikaterem Slovincu se budi želja, da bi se Slovenci po osvoboditvi izpod tujih nacij dokončno osamosvojili tudi v odnosu do sorodnih narodov.

V zadnjem delu svojega članka pod naslovom "Slovenski jezik in slovenska državnost", ko Hribar končuje svojo zanimivo razpravo, pravi med drugim tudi tole:

Vsekakor je jasno, da se slovenskemu jeziku spet vrača, čeprav na povsem novih izhodiščih in v novih razmerah, tisti pomen, ki so mu ga pripisovali Kocbek, Cankar, Prešeren in Trubar.

Pomen je isti, njegova teža pa je zdaj večja. Po Trubarju je slovenski jezik omogočil slovenskemu človeku neposredni pogovor z Bogom, za Prešerna in Cankarja je bil slovenski jezik izraz in priča slovenske samobitnosti (samostojnosti in samoustvarjalnosti), Kocbeku se materinski jezik kaže kot najintimnejša resnica (narava) naroda, kot utelešenje domačijske usode, danes pa – ne da bi izgubil vse navedene razsežnosti – ima dodatno poslanstvo: zastopati Slovenca kot neposrednega državljana sveta.

MIŠA LAJOVIČ

SPET nekaj o naši Zvezi slovenske akcije.

Ta Zveza obstoja že tri leta in mnogi mislijo, da je to, kar ni. Zato je potrebno spet in spet povedati, kaj naša Zveza je.

Zveza slovenske akcije je bila ustanovljena med avstralskimi Slovenci v Sydneyu, je pa medcelinska organizacija, ki povezuje slovenske rodoljube v zdovski, zamejski, izseljenski in matični Sloveniji. Je javna tribuna, na kateri ima vsak Slovenec priložnost izraziti svojo misel in voljo o narodni suverenosti in samoodločbi.

Cilj Zveze slovenske akcije je poživitev slovenske zavesti, ohranitev slovenskega jezika in kulture. Uresničenje pravic, ki pripadajo slovenskemu, kakor vsakemu drugemu narodu.

Raztreseni smo po vsem svetu, slabo povezani med sabo in nimamo svoje države. Zato je povezava, ki jo nudi ZSA, toliko bolj pomembna.

Okoli tisoč nas je že, ki smo se vpisali v ZSA z namenom, da se med nami vname in razgori slovenska zavest, ponos, da smo Slovenci, ljubezen do Slovenije — naše dežele. Ta zavest, ta narodna moč je predpogoj, da ostanemo to kar smo, da ohranimo kar imamo, da pridobimo, kar nam pripada po naravni pravici.

Potrebna je naša ponosna zavest, da smo sinovi in hčere slovenskega naroda. Potrebna je naša temeljna odločitev, da ostanemo Slovenci.

ZVEZA SLOVENSKE AKCIJE je nastala tukaj med nami ob presenečenju poročil iz domovine o skupnih programskih jedrih. Poskus vpeljave skupnih programskih jeder v slovenske šole je pokazal nujno potrebo, da se slovenski narod združi ne samo proti temu tako drznemu poskusu, ampak v trajno samobrambo proti vsem tistim, ki delajo na tem, da bi slovensčina postala kratkomalo nepotrebna.

Programska jedra, tako je rečeno, so Slovenci odločno zavrnila.

Toda, pri čem je ostalo?

O skupnih jedrih se ne govori več. Zaskrbljeno pa nam pišejo iz Ljubljane, kaj nam bodo prinesli z novo ustavo "skupni temelji izobraževanja" in "poenotenje temeljev šolskega sistema v vsej državi". So to samo druge besede za skupna programska jedra?

Pravica slovenskega naroda nemoteno odločati o

Objavljamo govor, ki je zdramil sydneyjske rojake ob koncertu in melbournske ob priliki gostovanja z odrsko predstavo. Le naj bi zdramil tudi bralce Misli!

svojem šolskem sistemu je in mora biti temeljna pravica! ZSA to poudarja in ne bo molčala, če se kdo dotakne te pravice.

ZSA ni politična stranka. Tudi ne gleda, kateri stranki pripadajo njeni člani. To pa ne pomeni, da nima političnega vpliva. Vsak član naroda je namreč dolžan dobro vplivati na politično življenje svoje dežele. Demokratično, svobodno življenje pa je pravica vsakega človeka, ki se zaveda svojih odgovornosti in dolžnosti. Kdor se boji to izjaviti, ta ni vreden svobode, ki jo uživa v Avstraliji. Kdor se boji, da bo zaradi take izjave prizadet ob obisku domovine, ta ne ve, da v Sloveniji danes pogumno pišejo, govorijo in se trudijo za isto pravico.

Vsekakor: ZSA je že od začetka odprta tribuna, namenjena vsem Slovencem, a še najprej tistim, ki se ne bojijo izjaviti, kaj so in kaj hočejo.

Če bi vsi Slovenci, posamezno in skupinsko, kjerkoli se nahajamo, vsemu svetu ponosno povedali, da smo in da hočemo ostati Slovenci, da je Slovenija naša dežela; da hočemo delati, drug drugemu pomagati; da zahtevamo zase, kar priznavamo vsakemu narodu; da hočemo imeti samostojno in svobodno, enakopravno in od vseh priznano narodno življenje; da zahtevamo nemoteno gojitev svojega jezika in kulture v svoji deželi — tedaj bi izginil strah in bi se spremenilo stanje med nami in okoli nas — brez preliivanja krvi!

To je smisel, namen in pomen Zveze slovenske akcije. To je cilj naše povezave.

Kdor se vpiše v ZSA, ker se strinja z njenim ciljem, ta pokaže, da je vreden svobodne dežele v kateri živi, ta podpre in omogoča delo slovenske organizacije, ki je vzbrstela iz ljubezni do domačije.

ŽIVI NAJ SLOVENSKA BESEDA!

V MARIJINEM letu smo. Zato bomo po vseh naših naselbinah, kjer živi večje število rojakov, imeli MARIJANSKE POBOŽNOSTI. To bodo mali misijoni, najsibo v obliki tridnevnic, ali pa samo sveta maša z misijonskim govorom s posebnim ozirom na Marijino leto. Naj bi v tem letu poživali naše krščansko življenje po Marijinem zgledu, saj je ona pravzor vere. Znova naj bi se oklenili Kristusa, ki je naša edina prava pot, resnica in življenje. Naš gost g. Žerjav nam bo k temu pomagal, saj je izkušen dušni pastir in je imel že veliko misijonov po mnogih župnijah doma in med rojaki po svetu. Njegov obisk je za nas posebna milost, spodbuda za življenje po veri, za marsikoga morda tudi zadnja prilika za spravo z Bogom. G. misijonar bo tudi pred vsako svojo mašo čakal v spovednici na vsakogar, ki želi opraviti dobro spoved ter prejeti dar pomirjenja z Bogom. Tudi bolnike in ostarele bo obiskal, v kolikor nam boste o njih sporočili.

Raznim sestrskim redovom doma in tu v Avstraliji sem priporočil v molitev zadevo naših Marijanskih pobožnosti. Na vsakem posamezniku pa je, da se odpre božji milosti in pusti, da v njem deluje. Le tako bo MARIJINO LETO imelo duhovno korist in smisel za vsakogar izmed nas. Škoda za vsakogar, kdor bo to lepo priliko pustil iti mimo. Zato velja za vas vse to prijazno vabilo vaših dušnih pastirjev. Lepo pravi stara misijonska pesem: "Duša krščanska, vsaj zdaj se potru-di, svetega časa nikar ne zamudi! . . ."

SPORED obiska g. misijonarja ŽERJAVA se bo držal po končanem opraviilu v Viktoriji in Južni Avstraliji sledečega časovnega reda:

V PERTH, W. A., bo prispel naš gost z letalom iz Adelaide v četrtek 23. julija ob 12.05 opoldne (polet AN 250). Iz Perth pa odpotuje v Sydney v sredo 29. julija ob 5.55 popoldne (polet AN 245). Za rojake Perth in okolice bo vodil tridnevni misijon v cerkvi sv. Kierana, Cape Street, OSBORNE PARK (kjer je navadno slovenska maša). Misijon bo v petek, soboto in nedeljo, 24., 25. in 26. julija. Prva dva dneva bo sveta maša z misijonskim govorom ob pol osmih zvečer, v nedeljo pa ob pol dvanajstih dopoldne. Vse dneve bo že 45 minut pred mašo prilika za zakrament sprave. G. Žerjava bo ves čas bivanja v Perthu spremljal p. Ciril, ki bo ostal v Perthu še naslednjo nedeljo, 2. avgusta, ko bo imel slovensko mašo v isti cerkvi ob pol dvanajstih dopoldne.

V nedeljo, 26. julija, ste po maši vsi rojaki vabljeni na srečanje z misijonarjem in na zakusko v Grenville Hall, vogal Cape in Stoneham Sts., Tuart Hill. Ob štiri popoldne pa ste prav tako vabljeni v Slovenski klub v Perthu, kjer bo imel g. Žerjav rokohitrsko predstavo, kateri bo sledila večerja. Podrobnosti glede tega vam bo sporočil tudi perthski klub s svojim gla-

*Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael's Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Telefon: (02) 637 7147*

*Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N. S. W., 2160
Telefon: (02) 682 5478*

silom. — Lepo prošim, povejte o misijonu in ostalem sporedu tudi tistim rojakom, ki ne bodo brali tega obvestila!

MERRYLANDS, N. S. W. — G. Žerjav bo vodil pri Sv. Rafaelu MARIJANSKO TRIDNEVNICO v četrtek, petek in soboto, 30. in 31. julija ter 1. avgusta, vsakikrat ob sedmih zvečer. Maševal in pridigal pa bo tudi v nedeljo 2. avgusta ob pol desetih dopoldne. To nedeljo po maši pa se nam bo predstavil tudi v naši dvorani kot rokohitrski umetnik. A njegova glavna predstava bo v naši dvorani v soboto 22. avgusta zvečer zvečer ob pol osmih. Po tem nastopu bo zabava s plesom ob zvokih kvinteta "Mavrica". Igrali nam bodo naši znani fantje, ki se nam bodo tokrat prvič predstavili v novem glasbenem sestavu.

G. Žerjav bo ostal med nami ves mesec avgust. Nastopil bo tudi pri Slovenskem društvu (v soboto 29. avgusta) in tudi na "Triglavu" (datum še ni določen). Od nas bo obiskal še rojake krajev Brisbane, Surfers Paradise, Canberra, Wagga Wagga in Newcastle.

WOLLONGONG — FIGTREE — Naš gost bo imel sveto mašo in misijonski govor za rojake Wollongonga in okolice v Figtree v nedeljo, 2. avgusta, ob peti uri popoldne. Pred mašo bo prilika za zakrament sprave. Po maši bo v tamkajšnji dvorani njegova predstava.

SURFERS PARADISE bo dobil obisk g. Žerjava s sveto mašo in misijonskim govorom na prvi petek, 7. avgusta, ob sedmi uri zvečer. Cerkev sv. Vincencija, Hamilton Ave. Pred mašo spovedovanje.

BRISBANE pride na vrsto za obisk dan kasneje, na 8. avgusta, ko bo imel za rojake sveto mašo in govor v cerkvi Matere božje, South Brisbane, ob petih popoldne. Pred mašo prilika za zakrament sprave.

CORNUBIA — Na slovenskem hribčku so sveta maša z misijonskim govorom v nedeljo, 9. avgusta, ob dveh popoldne. — Po maši bo naš gost rojake zabaval z rokohitrstvom. Ob tej priliki bo tudi piknik za vse rojake.

CANBERRO bo g. Žerjav obiskal na soboto, 15. avgusta, ko je zapovedan praznik Marijinega vnebovzeta (sveta maša ob šestih zvečer) in naslednji dan, na nedeljo 16. avgusta (služba božja ob pol enajstih popoldne). Obakrat v cerkvi v Red Hill-u. Čas in dan predstave bo objavljen kasneje.

WAGGA-WAGGA bo imela g. misijonarja v ponedeljek, 17. avgusta, ob šesti uri zvečer na Mt. Erin. Spovedovanje pred mašo, po maši predstava.

NEWCASTLE se bo tudi srečal z našim gostom. Rojaki bodo prisostvovali njegovi maši in poslušali misijonski govor v nedeljo 23. avgusta ob šesti uri zvečer — torej en teden prej kot bi bila tam redna služba božja. Pred mašo prilika za zakrament sprave, po maši v dvorani pri sestrah običajna čajanka, seveda z dodatkom predstave.

TUDI TEČAJ rokohitrstke umetnosti je g. Žerjav pripravljen nuditi mladim ljudem, ki se zanimajo za te vrste razvedrila. Obrnite se na naše versko središče za nadaljne informacije glede tega.

PRIPRAVA NA BIRMO se bo kmalu začela. Čim prej prijavite kandidate na našem misijonu sv. Rafaela osebno ali telefonsko. Kandidati naj bi bili ob času birme, ki bo sredi naslednjega leta, stari vsaj dvanajst let ali več. Zapoznelih prijav ne bomo sprejemali.

PRVO SV. OBHAJILO bo pri nas v nedeljo, 13. septembra, pri maši ob pol desetih. Otroci, ki pred tem časom prejmejo prvo obhajilo po avstralskih cerkvah, se za to slovesnost lahko pridružijo tudi našim prvoobhajancem.

ŽEGNANJE bo pri nas letos na nedeljo 27. septembra. Istočasno bo tudi praznovanje zakonskih jubilejev. Že zdaj sprejemamo prijave jubilarov, ki letos praznujejo 10., 15., 20., 25. ali vsako nadaljno obletnico, ki je deljiva s številom pet; enako tudi vse obletnice nad petdeset.

PRIPRAVLJALNI TEČAJI za novoporočence so odslej v naši škofiji obvezni. Izgovor, da kdo ne potrebuje priprave na zakon, je brez podlage. Izjeme so le v posameznih primerih. Vprašajte pri nas za naslov teh tečajev več mesecev pred nameravano poroko, da si tako pravočasno rezervirate mesto.

MLADINSKI KONCERT bo letos v Melbourneu. Že sprejemamo prijave za nastop, lahko pa se prijavite tudi naravnost na Slovene Mission, 19 A'Beckett St.,

Kew, Vic. 3101. Več informacij oz. pogojev je objavljenih na drugem mestu te številke, pa tudi že v junjski številki MISLI na strani 148.

POKOJNI — Dne 3. junija je v Westmead bolnišnici umrl **IVAN POTOČKI**. Rojen je bil v vasi Breznički Hum (Hrvatsko Zagorje). Do odhoda v Avstralijo je živel v Slavoniji. Leta 1960 se je v Servašu poročil z Mando Markovič. Poleg nje zapušča zdaj hčerko Dubravko por. Pupek in sina Andjelka, v domovini pa mamo, tri brate in tri sestre. Pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi v torek 9. junija, naslednji dan pa je krsta z zemskimi ostanke odšla na pot v domovino, kjer bo pokop v domačem kraju.

Dne 4. junija je bolnišnici sv. Vincencija umrl **JOŽEF UŠNIK**. Rojen je bil 9. februarja 1925 v Zagrebu v družini koroškega Slovenca Jožefa in Ljubice r. Vukovič iz Karlovca. V Avstralijo je prišel leta 1965. Naslednje leto se je poročil z Marijo Blažič, doma iz Dragomelj pri Domžalah. Poleg žene zapušča tudi sina Jožefa (20 let) in Rudolfa (17 let). Zaposlen je bil kot železostругar pri podjetju Borg & Warner, kasneje pa pri Prime & Dickson. Bolehal je že od leta 1970. Dan pred smrtjo je prejel svete zakramente in tako pripravljen odšel s tega sveta. Pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi v sredo 10. junija, pokopan pa je bil pokojni na novem delu slovenskega pokopališča, Rookwood.

Dne 13. junija je na svojem domu v Robertsonu tragično preminula **FRANKA LEGISHA**, rojena Šterbenac dne 13. julija 1934 v vasi Osojnik pri Vinici kot hčerka Nikole in Danice r. Krajačič. V Avstralijo je prišla leta 1956, tri leta kasneje pa se je v Wollongongu poročila z Renatom Legisha. Poleg njega zapušča hčerko Sonjo por. Markočič, hčerko Julie in sina Tonyja, sin Boris Leopold pa je pred tremi leti tragično preminul. V Avstraliji ima pokojnica še dve sestri in enega brata, v domovini pa dve sestri. Pogrebna maša je bila v župni cerkvi v Albion Parku dne 19. junija, nato je sledil pogreb na tamkajšnje pokopališče. — Renato Legisha se iskreno zahvaljuje vsem rojakom in znancem, ki so družini izrazili sožalje in se udeležili pogreba, darovali cvetje ali pa namesto cvetja na grob v razne dobrodelne namene.

V soboto, 20. junija, je v Liverpoolu umrl **VILI PETELIN**. Rojen je bil 25. junija 1910 v župniji Preserje na Notranjskem. Da gre za notranjske Preserje, sklepam iz tega, ker ima še živečega brata Antona v Kamniku pod Krimom ter sestro Marijo por. Šoštaric v sosednji vasi Prevalje pod Krimom — obe vasi pa sta v župniji Preserje na Notranjskem. Pokojnikovemu očetu je bilo ime Franc, materin deklinski priimek pa je bil Pristavec. Pogrebno mašo smo opravili v naši cerkvi v ponedeljek 29. junija, devet dni kasneje pa so odposlali Vilijevo truplo za pokop v domačem kraju.

Dne 21. junija pa je v Prince Alfred bolnišnici umrl LUCIJAN KOS, ki je bil rojen 7. novembra 1933 v vasi Kosi (Kambreško), župnija Ročinj. V Avstraliji je bival dolgo vrsto let. Po značaju je bil miren človek, a vedno pripravljen pomagati. Bil je dolga leta aktiven član tukajšnjega slovenskega društva. Prav do zadnjega se je zanimal za delo pri gradnji novih društvenih prostorov v Wetherill Parku. Osebnostno je pomagal, kljub bolezni, pri postavljanju ograje okrog novega zemljišča. Do pred nekaj leti je bil Lucijan tudi član našega cerkvenega pevskega zbora. Potem je zbolel za rakom in je moram na več operacij. Že lani v novembru je bil zelo slab ter je prejel bolniško maziljenje. Zdravje se mu je izboljšalo, pred dobrim tednom pa se je zopet prevrglo in je podlegel. Ves čas je bolezen voljno prenašal ter bil pripravljen na smrt. Pogrebno mašo smo imeli za Lucijana v sredo 24. junija, grob pa je dobil na novem delu slovenskega pokopališča Rookwood. Na grobu mu je spregovoril Štefan Šernek kot predsednik S.D.S. ter se mu v imenu društva zahvalil za dolgoletno zvesto in požrtvovalno delo. Društveni moški zbor pod vodstvom Jožeta Urbasa mu je v slovo zapel dve žalostinki. Velika udeležba je pokazala, da je bil Lucijan pri vseh priljubljen in spoštovan in da vsi cenimo njegovo delo za slovensko skupnost. S svojo zavednostjo nam je lahko vsem v zgled in posnemanje. — Pokojnik zapušča v domovini sestro Marcelo ter brata Mirka in Lovrenca, v Argentini pa sestro Klaro in brata Marjana.

Na prvi petek, 3. julija, je v Western Suburbs bolnišnici umrl ANTON ILIJAŠ. Rojen je bil 23. septembra 1908 v Račicah v Istri. Leta 1929 se je v domači cerkvi poročil s Terezijo Ujčič, ki je zdaj že dve leti pokojna. V Avstralijo sta prišla leta 1963 s sinom Dragom in hčerko Dragico (por. Novak; umrla pred nekaj leti). Zakonca Ilijaš sta preživela v srečnem zakonu 56 let, četudi jima ni bilo prizanešeno s križi in težavami. A vera jima je dajala moč. — Pokojni Anton je bil še v začetku junija pri nas in naročil je sveto mašo za pokojno ženo ter za sovaščana. Teden pred smrtjo je prejel sveto maziljenje, da se je pripravil za pot v večnost. Pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi v sredo 8. julija, pokopali pa smo ga na slovenskem pokopališču poleg žene.

V Canberri pa je pred nekaj meseci tragično premislil EMIL SIGMAN, po rodu iz Maribora, star nekaj nad petdeset let. Zapustil je mamo Lojzko Seneker. Žal za enkrat nimam podrobnejših podatkov.

Vsem sorodnikom omenjenih pokojnih naše iskreno sožalje ob izgubi svojcev. Naj jim bo tolažnik Bog Sveti Duh in Jezusova Mati Marija, ki je stala pod križem svojega Sina. Pokojnih pa se spomnimo v svojih molitvah, zlasti pri sveti maši. Za nas kristjane, ki ve-

rujemo v posmrtno življenje, ne sme veljati: Izpred oči — iz srca!

KRSTI — **Latoya Danielle Prinčič**, Bateau Bay, NSW. Oče Roy, mati Coral r. Ford. Botra sta bila Ken Ford in Diana Prinčič. — Merrylands, 13. junija 1987.

Tamara Rose Omerzel, Auburn, NSW. Oče Camilo Casalang, mati Kristina r. Omerzel. Botra sta bila Florie in Pieter Beemster. — Merrylands, 13. junija.

Laura Renee Priem, Greystanes, NSW. Oče Eric, mati Diana r. Meznarič. Botrovala sta Suzie Janz in Tony Hajje. — Merrylands, 28. junija.

James Nicholas Charlesworth, Berkeley, NSW. Oče Nicholas Paul, mati Sylvia r. Groznik. Botra sta bila Steven Ryan and Donna Silk. — Figtree, 28. junija.

Novokrščenim kakor tudi staršem in botrom naše čestitke! Bog daj, da bi rastli v milosti pri Bogu in pri ljudeh!

Naj tu omenim tudi **Susan Jane Turner**, Unanderra, NSW. Je hčerka Basila Jožefa in Elizabete r. Dodgson ter bo letos v oktobru poročila Alana Baša iz Windanga, NSW. Krščena v anglikanski cerkvi 3. novembra 1963 v Angliji, je 24. maja letos postala katoličanka, 6. junija prejela zakrament sprave, na binkošno nedeljo, 7. junija, pa v naši cerkvi v Figtree prejela zakrament prvega svetega obhajila in svete birme. Naše čestitke!

P. VALERIJAN

Pozdrav s slovenskih planin

V "novi" Jugoslaviji je bilo prepovedanih več knjig, kot pa v celotnem srednjem veku. (Mladina, glasilo socialistične mladine Slovenije)

PETDESET LET poteka 2. julija, odkar je na prvi petek in na takratni praznik Marijinega obiskanja v Stični umrl ljubljanski knezoškof (od 1898 do 1930) dr. Anton Bonaventura Jeglič. Za Cerkev na Slovenskem in za slovenski narod ima velike zasluge. Z nepopustljivo voljo si je na Dunaju priboril dovoljenje za prvo slovensko gimnazijo (Škofovi zavodi) in prvi je podpisal Majniško deklaracijo, ki je združila narod v borbi za svobodo. Komaj nekaj dni pred smrtjo je v preroškem duhu govoril možem in fantom na taboru v Celju: "Živimo v velikih časih. Naš čas je velik, ker dela veliko hudobijo. Morda bomo imeli še hujše čase. Hudobija bo še rasla, to vidimo od leta do leta. Tudi pri nas na Slovenskem je že začela s svojim groznim delom. Upam pa, da Vas ta hudobija ne bo niti zapeljala niti uplašila, ampak da se boste z vso krepostjo uprli njenemu prodiranju. Če danes molimo za sveto Cerkev, da bi jo Bog obvaroval pred preganjalci, te molitve ne morejo biti zastonj . . ."

Mnogim so te nadpastirjeve preroške besede dale moči, da so nekaj let kasneje v stalinistični revoluciji ostali zvesti svoji veri in Cerkvi.

ZLATOMAŠNIK je letos ljubljanski pomožni škof Dr. Stanislav Lenič. Dne 4. julija slavi zlati jubilej svojega mašniškega posvečenja. Med nami v Avstraliji je bil leta 1973 in je tudi blagoslovil sydneyško cerkev sv. Rafaela. Kot bivši Rožmanov tajnik je moral po vojni skozi dolgoletne zapore in mučenja. Kot škof

E. Z. OFFICE MACHINES Pty. Ltd.

Zastopnik podjetij

BROTHER in CASIO

elektronskih pisalnih in računskih strojev.

Popravljamo vse vrste strojev

— naše delo je garantirano.

V zalogi imamo tudi vsakovrstne
stare pisarniške stroje.

EMIL ZAJC

1475 Centre Road, CLAYTON, Vic. 3168

Telefon: 544 8466

je sprejel posebno skrb za slovenske izseljence in jo rade volje vrši z obiski Slovenije v svetu. Nedavno je imel težko operacijo, po njej pa tudi okreval ter že opravlja svojo službo. — Tudi Slovenci v Avstraliji mu čestitamo k visokemu jubileju in mu želimo zdravja ter obilo božjega blagoslova pri delu.

POROČILO iz Slovenije pove, da je vedno teže z raznimi družbenimi objekti, saj je vedno manj denarja za gradbo vrtcev in šol, zdravstvenih domov in podobnih ustanov. Vse zadnje desetletje so ta problem reševali s takoiimenovanimi samoprispevki. Ljudje so določen odstotek svojih plač namenili v te namene in v to kar nekako pristali. Ko pa se je kriza zaostila — pa tudi upajo si zadnji čas malo več kot prej — so samoprispevek enostavno začeli odklanjati. Tako je nedavno propadel samoprispevek v Ljubljani in na obali. Sprejeli pa so to breme zdaj v Mariboru za dograditev mariborske bolnišnice. Meščani ob pomanjkanju bolniških postelj čutijo na lastni koži, da je njihova zdravstvena ustanova v stiski.

MARIBORČANI so res gadje — naj to besedo vzamejo kot pohvalo! Letos so se množično odzvali vabilu časopisa "Večer", naj se udeležijo akcije za čiščenje Pohorja. Nad 1500 jih je prišlo, da so po skupinah in pod vodstvom gozdarjev, gorskih reševalcev ter delavcev pohorske vzpenjače očistili najprej smučarske proge, pa tudi pešpoti in dele gozdov.

Morali bi jih posnemati Gorenjci, saj je že veliko pisalo o tem, kako turisti mečejo kamor koli papir, steklenice, konzervne škatle in druge odpadke. Toda domačini se opravičujejo s tem, da so največ Ljubljanačani, ki obiskujejo njihove planine. Ti smetijo, ti naj tudi pospravljajo za seboj! Pravi Gorenjec ne bo zlepa smetel svojih dragih planin . . .

HUDO IZGUBO v poslovanju prvega četrletja je zabeležila Iskra Telematika, ki je verjetno največja Iskrina tovarna. "Pridelala" je v prvih treh mesecih kar 5.5 milijarde dinarjev izgube. Zdaj je vodstvo pred tem, da odpošlje večino delavcev na prisilni dopust, njih plače pa so bile v zadnjem času že precej slabše kot po drugih tovarnah. Podjetje so zapustili mnogi strokovnjaki, večje število delavcev pa so zaposlili po drugih Iskrinih tovarnah. — Iz krize se bo Iskra izvlekla le z dodatnimi finančnimi injekcijami, ob katerih pa tovarna sama lahko zagotovi le 30 odstotkov denarja.

Poročilo očita podjetju, da je "zaspalo pri razvoju". Dejstvo je, da so izdelki zastareli, kar pa je gotovo posledica omejitve investicij.

EKOLOŠKI SESTANEK v Celju, ki so ga imeli za vso Slovenijo o vodnih čistilnih napravah, je ugotovil,

Funerals of Distinction

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovencem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

da je teh naprav v Sloveniji okrog sto. Od teh pa jih dobro dela le 28, le delno 56, ostale pa sploh ne. Zaradi tega so ogrožene pitne vode, četudi je zakon sam o vodah v Sloveniji zelo dober. Toda kaj to pomaga, če zakon ni upoštevan v praksi.

NAJSTAREJŠA parna lokomotiva v Sloveniji je končno odšla v zasluženi pokoj. Narejena je bila leta 1911 na Madžarskem, vozila pa je po Hrvaškem in v Bosni ter leta 1970 prišla v Zagorje, kjer je za rudnik prevozila mesečno po 3,300 kilometrov. Zdaj bo imela svoj pokoj v železničarskem muzeju, v rudniku pa jo bo zamenjala mlajša parna lokomotiva, ameriška sestra, stara 44 let.

SVOJEVRSTEN POGLED na emigracijo pokaže v svojem članku v ljubljanskem Delu Tone Peršak, ko govori o dramskem delu "Emigranta". Igra Slavomirja Mrožka naj bi bila "prikaz življenja zdomcev in emigrantov kjer koli po svetu". Takole piše: "... Glede na naše devizne potrebe je vedno bolj jasno, da so zdomci Jugoslaviji vedno bolj potrebni in čim več jih je, tem bolje je to za prezadolženo domovino; ko bi ti hudiči le hoteli prigarane devize pošiljati domov in jih vlagati v jugoslovanske banke in ne v tuje ali v svoje preznajene nogavice ... Enako zanimivo in boleče pa je to, da se naši ljudje ljudje pod vplivom tujine pa tudi po zaslugi delovanja politične emigracije vse bolj odtujujejo domovini ..."

Res svojevrsten pogled na zavedno Slovenijo v svetu!

SEDANJE LETO beleži tudi jubilej sv. Eme Krške – svetnice, ki je bila rojena in je živela na slovenskih tleh in govorila naš jezik. Zelo je je dolga stoletja češčena zlasti na Štajerskem. Ta koroška kneginja je bila pred 700-letji proglašena za blaženo, od njene proglasitve za svetnico pa poteka 50 let. Celovška škofija je napravila podroben program, s katerim naj bi se vsa škofija po zgledu sv. Eme duhovno poglobila in poživila. Pa tudi ljubljanski nadškof dr. Šuštar je izrekel upanje, da bodo slovesnosti v čast sveti Emi Krški "prispevale k duhovnemu napredku, poglobitvi, prijateljstvu med narodi in bratstvu v enem krščanskem oznanilu in izročilu."

ORGLARSKI TEČAJ v Novi Gorici je letos sklenil drugo leto svojega delovanja. Obiskovalo ga je doslej okrog štirideset slušateljev. Tečaj je nekakšno nadaljevanje imenitne orglarske šole, ki so ga med obema vojnama vodili v Gorici Emil Komet ter Lojze in Jožko Bratuž. sodeloval pa je tudi takratni župnik v Kromberku, skladatelj Vinko Vodopivec.

Letošnji tečaj so sklenili v novi cerkvi Kristusa Odrešenika s slovesnim bogoslužjem, pri katerem so se posebej spomnili tudi petdesetletnice mučeniške smrti primorskega glasbenika ter verskega in narodnega buditelja Lojzeta Bratuža. Med mašo so slušatelji izvajali izključno njegove skladbe, batujski župnik Kragelj pa je v pridigi orisal njegovo delo in sadove, od katerih je eden tudi ta orglarski tečaj.

O ELEKTRARNAH na Muri je doma vedno več govora. Že nekaj let predlagajo to kot rešitev za pomanjkljivo električno preskrbo. Zdaj pa se je pomurska medobčinska gospodarska zbornica še bolj zavzela, da bo poudarjala prednost hidroelektrarn pred jedrnimi. Posebno po zadnji nesreči v Černobilu kar nič več ne verjamejo zagotovitvam, kako so jedrske centrale varne in boljše.

DIVAŠKA JAMA postaja vedno bolj dostopna in bo brez dvoma kmalu začela vabiti obiskovalce jam. Člani jamarskega društva Gregor Žiberna (imenuje se po možu, ki je pred 103 leti jamo odkril) so uredili, da je možno obiskati jamo brez jamarskih pripomočkov. Do 21 metrov globoke vzhodne jame so postavili 110 stopnic, kar pa seveda še ne zadostuje, da bi bila jama na ogled turistom. To bo šele potem, ko bodo mogli v jamo napeljati električno razsvetljavo. Upati je, da bo tudi to kmalu na vrsti.

NEKI Gregor Majdič se v ljubljanskem "Delu" (dne 7. maja letos) pritožuje, da so ga klicali na pošto, da dvigne nanj naslovljeno pismo, ki je prišlo poškodovano. Tam je videl, da je bila kuverta lepo prerezana, kakor so jo dobili preko beograjske pošte. Vsekakor ni šlo za poškodbo, ampak cenzuro. Naslovljenec se sprašuje, zakaj so pismo odprli in kje je s 185. členom ustave SFRJ zajamčena tajnost pisem?

Pa so tudi med nami ljudje, ki trdijo, da ni cenzure.

MOLITEV V SVETEM PISMU

GOSPODOVA MOLITEV

PRVA poglavja Matejevega in Lukovega evangelija nam povedo, da je Jezus odraščal v verni judovski družini. Bogato molitveno življenje, s katerim se je srečaval Jezus, se je med Judi ohranilo vse do danes. Niti vseh njihovih molitev so se stekale v starozaveznem izročilu. Nam najbolj znane judovske molitve so psalmi, ki so glavni sestavni del tudi našega molitvenega bogoslužja – brevirja. Manj znana je "molitev osemanjstih prošenj", ki se po vsebini precej približa očenašu, je pa vsaj desetkrat daljša. Branje in premišljevanje starozaveznih knjig je prav tako ena od oblik judovske molitve.

Jezus in njegovi učenci so se dan za dnem srečavali z judovsko molitvijo in iz nje tudi živeli. Vendar Jezus tako kot drugod tudi v molitveno življenje prinaša novosti. Iz ust apostolov, ki so znali na pamet celo vrsto molitev in odlomkov iz stare zaveze, pride prošnja: "Gospod, nauči nas moliti! . . ."

Jezusovo štiridesetdnevno bivanje v puščavi še ni tako nenavadno, saj ga lahko primerjamo s časom, ki ga je Mojzes prebil na gori pred obnovitvijo zaveze (prim. Ex 34, 28). Tudi njegov predhodnik Janez Krstnik je bival v puščavi. Učenci so opazili, da se njihov Učenik večkrat umakne na samo in tam moli (prim. Lk 9, 18); včasih odide na goro in noč prečuje v molitvi (prim. Lk 6, 12).

Jezus razlikuje molitev ustnic (blebetanje) od molitve srca. Judovske "pravičnike", ki so ob določenih urah opravljali molitve na javnih prostorih, imenuje hinavce. "Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in moli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem" (Mt 6, 6). Molitev ne sme biti razkazovanje, ampak nekaj globokega . . . nekaj, kar se dotika naše notranjosti. Morda se bo kdo ob tem spomnil na Cankarjevo "zaklenjeno kamrico", ki jo ima vsak človek, tudi najsiromašnejši, v hiši svojega življenja.

"Vi torej molite takole . . ." je začel Jezus. Zgled molitve nam je podarjen. Jezusova molitev je drugačna od naše; je spolnjevanje volje tistega, ki ga je poslal na svet. Mi, božji posinovljenci, šele prosimo: ". . . zgodi se tvoja volja," in ji istočasno postavljamo

NEKOČ
izmed nje
kakor je tu
Dejal jin
Oče! Pos

Naš vsakdanji kruh nam daj
saj tudi mi odpuščamo vsakomur
in ne daj, da pademo v skušnjavo

meje. Jezus razlikuje med "moj Oče" in "vaš Oče". Smo božji sinovi, vendar ne na tak način kot Jezus.

Spoštljive izraze za Boga nadomesti beseda "abba", s katero so se judovski otroci obračali na svojega očeta. Postati otrok? "Če se ne spreobrnate in ne postanete kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo. . ." (Mt 18, 3). Jezusova molitev nas uči, da moramo misliti o Bogu zelo preprosto: o njem kot o svojem Očetu in o sebi kot o njegovem otroku.

+ + +

V evangelijih sta se nam ohranila dva zapisa očenaša – Gošpodove molitve. Matejeva verzija (Mt 6, 9 – 13) je prirejena liturgični uporabi; krajša Lukova (Lk 11, 2 – 4) je bolj preprosta in kot se zdi prvotnejša. V bistvu se obe obliki med seboj ujemata. Do razlik je prišlo zaradi rabe v različnih skupnostih: med kristjani iz judovstva in med kristjani iz grškega kulturnega okolja. Nauk dvanajstih apostolov – katekizem krščanske skupnosti iz drugega stoletja po Kr. dodaja še: Zakaj tvoje je kraljestvo, tvoja je oblast in slava vekomaj. Amen.

O č e n a š , k i s i v n e b e s i h : Z otroško zaupljivostjo se začenja ta molitev k Očetu nas vseh. On ne pozna nezaželenih otrok ali načrtovanja družine. Očetovsko ljubezen deli vsakemu brez razlike in želi, da bi si bili res bratje med seboj. Naše "odraščanje" nas ne oddaljuje od njega, ampak nas vodi k njemu, ki je v nebesih.

P o s v e č e n o b o d i t v o j e i m e : Bogu ne moremo ničesar dodati; vendar želi, da mu izkažemo hvaležnost za prejete darove, da mu prinašamo "sadove", čeprav so z njegovega vrta. Častimo ga tudi z izpolnjevanjem njegovih zapovedi, z molitvijo in z ob-

Božja beseda

nekem kraju molil. Ko je nehal, ga je eden učencev prosil: "Gospod, nauči nas moliti, az naučil svoje učence."

Vendar molite, recite:

Naj se tvoje ime. Pridi tvoje kraljestvo.
Dne do dne in odpusti nam naše grehe,
ki nam je dolžan,
o!"

Lk 11, 1 – 4

čudovanjem vsega ustvarjenega. S tem da posvečujemo božje ime, priznavamo, da pripadamo njemu.

Pridi k nam tvoje kraljestvo: Božje kraljestvo je osrednja tema Jezusovega oznanjevanja; nastopilo je z njegovim prihodom na svet, ni pa še v polnosti uresničeno. Za to kraljestvo ne potrebujemo vize ali potnega lista. Zakon tega kraljestva je preprost in jasen: Zapoved ljubezni do Boga in do bližnjega (prim. Mt 5, 17 – 48). V tej prošnji prosimo, če se zavedamo ali ne, naj Bog vodi in usmerja vse naše delovanje, našo zgodovino.

Zgodi se tvoja volja... Da, toda Bog ne stori ničesar vse dotlej, dokler se naša volja ne sklada z njegovo. Teh besed ne smemo izgovarjati ravno-dušno. S kakšno pravico smemo v največji nesreči reči "takšna je božja volja", če v trenutkih sreče sploh ne pomislimo nanjo? Bog nikomur ne želi slabega.

Daj nam danes naš vsakdanji kruh: V tej prošnji prosimo Očeta, naj ta dan poskrbi za to, kar potrebujemo; zaloge nam niso potrebne. Nekaj vrstic za tem Matej navaja: "Ne bodite v skrbeh za svoje življenje, kaj boste jedli, ali kaj boste pili, ne za svoje telo, kaj boste oblekli... Saj ve vaš Oče nebeški, da vsega tega potrebujete." To je božja skrb; če skrbi za ptice pod nebom in lilije na polju, bo mar pozabil na nas, ki nas je ustvaril po svoji podobi? Kako drzna se nam zdi ta misel za čas, v katerem ves svet tekmuje v kopičenju materialnih dobrin. In če mi je dano več kot potrebujem, ali ni moja dolžnost, da to delim s tistim, ki je v pomanjkanju? Saj ne molim: Daj mi danes moj kruh!

Morda bi morali iti z Izraelci skozi puščavo, da bi razumeli. Mano so nabirali vsak dan sproti, kolikor jo

je kdo potreboval. Mana je bila hrana "tega dne"; dan zatem se je pokvarila. Kako težko je razumeti, da bo vse tisto, kar imamo čez mero, nekam izginilo...

Sedaj se šele začnemo: "Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane" (Jn 6, 27). Ne samo zemeljski kruh, tudi božja beseda in evharistija sta vsakdannja hrana...

In odpusti nam naše dolge, kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom: Bogu ni težko odpustiti, le jaz mu moram dati priložnost, da mi lahko odpusti. Potrebna je sprava – spoved, čeprav se to ne sliši preveč sodobno. Drugi del, ki se navidez tiče drugih, mora biti pred prvimi. Če drugemu ne odpustimo, mu s tem ne škodujemo. Njemu Bog odpušča prestopke, ne mi. Če ne odpustimo, je škoda na naši strani. Sebi pa res ne delamo škode, če smo le pri pameti. In vendar se to kaj hitro zgodi. Prilika o neusmiljenem hlapcu (prim. Mt 18, 21 – 35) je dokaj zgovorna.

Ne daj da pademo v skušnjava, temveč reši nas hudega: Zlo nima svojega izvora v Bogu, ampak v oddaljenosti od njega. Zlo ima svojo moč in nas lahko pripravi do tega, da Bogu povsem "obrnemo hrbet". Bog nam razodeva svoje obličje in se sam od nas nikoli ne obrača. Zato je naša izbira sad svobodne odločitve. Vsak dan znova potrebujemo rešitev pred preveliko močjo zla, ki lahko uniči naše življenje kot celoto. V tej prošnji prosimo Boga za tisto mero preizkušenj, ki ne bodo prese-gale naših moči.

+ + +

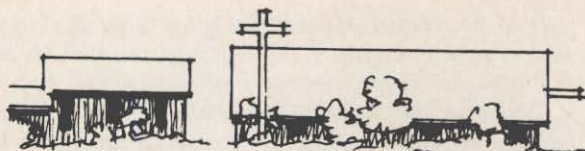
Ta kratka molitev sedmih prošenj zajame vse naše življenje "od tod do večnosti". Dvigne se visoko k Bogu, a se hkrati dotakne človekovih osnovnih potreb. Ne smemo pozabiti, da nam jo je dal On, ki je eno z Očetom. V njej se zrcali govor na gori; vse Jezusovo oznanjevanje se nam razkriva po njej.

Že dvatisoč let na milijone ljudi dan za dnem ponavlja to molitev. Otroci, ki izgovarja prve besede, v njej spoznava ljubečega Očeta. Drugi, z istimi besedami na ustih, dozoreva za božje kraljestvo.

Zaradi velike preprostosti očenaš lahko hitro postane izraz papirnate pobožnosti. Besede so tukaj, misli pa nekje daleč... Navajenost nas pušča neprizadete in tako postane očenaš samogovor, ki se nekam izgublja.

Potrudimo se, da bo ta najlepši dar Jezusove dediščine res pogovor z Očetom. Naj molimo na skrivnem ali v skupnosti, očenaš je vedno občestvena molitev, ki nas povezuje med seboj kot otroke ene družine, zbrane okrog skupnega Očeta. Čeprav očenaš znamo, pred molitvijo smemo vsakič znova zahrepeneti: "Gospod nauči nas moliti!"

P. TONE

SVETA DRUŽINA

*Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave., W. Hindmarsh, S.A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S.A., 5007)
Telefon: (08) 46 9674*

KO sem pred nekaj dnevi po telefonu govoril s patrom urednikom, mi je dejal, naj pohitim s svojim poročilom. Odgovoril sem mu, da se v našem verskem središču ni kaj posebnega zgodilo in ne vem kaj pisati. "Piši pa roman!..." Pomislil sem. Pa naj za enkrat napišem "roman" o našem rojaku, ki je veliko storil za naše versko središče in še vedno rad pomaga. Saj je tudi predsednik odbora našega misijona. To je naš Tone Jesenko.

Umetnik—samorastnik, oblikovalec okrasnih predmetov iz železa. Naš rojak iz Adelaide. — Pod tem naslovom je pisala lansko leto o njem tudi Družina, ver-

ski tednik v naši rodni domovini.

Tonetov dar je oblikovati železo. Več desetletij že to dela. Kuje, kar mu narekuje srce, vera slovenskega vernika daleč od domovine. S svojimi stvaritvami je okrasil našo cerkev. Z veliko mero iznajdljivosti in estetskega čuta je skoval daritveni oltar, krstni kamen, velikonočni svečnik, večno luč in kropilnike. Svojim stvaritvam je vdihnil duha slovenske ornamentike.

Preprost in gostoljuben je Tone — kakor slovenski kruh. Rodil se je v Smrečju pri Št. Joštu nad Vrhniko. To je bila družina z devetimi otroki. Že v svoji rani mladosti so morali zdoma služiti kruh pri premožnejših okoliških kmetih. Tone je odšel v svet. V Novi vasi si na Koroškem je začel vihteti kovaško kladivo. Ne daleč odtod, pod Peco, spi kralj Matjaž — kot pravi pripovedka. Kot se siva brada kralja Matjaža vije okrog kamnite mize, tako se je Tonetova pot vila v svet negotovosti. Odšel je z veliko mero upanja, kakršno je vsa stoletja klilo v slovenskem narodu, ki si je v svoji stiski izoblikoval podobo kralja Matjaža — simbola plemeniteje prihodnosti.

V letu 1949 je naš Tone z norveško ladjo Skauguni priplul v Avstralijo. Najprej so mu gozdovi Queenslanda dajali zavetje in kruh. Prijateljske vezi pa so ga pripeljale v Adelaide, kjer je ostal vse do danes. S spoštovanjem se spominja vseh očetov frančiškanov, ki so delovali v Adelaide. "Vsem so bila moja vrata na stežaj odprta," pravi on in njegova žena Milka. Letos je dopolnil 58 let življenja.

Tone je v življenju izkusil, kako se Bog sklanja k človeku. To dragoceno življenjsko izkušnjo neizrekljive moči križa je z estetskim čutom prekalil v podobo Kristusa križanega, ki se sklanja k sv. Frančišku. Iz obrisov križanega spregovori čista, brezpogojna, zastonjska in vse odpuščajoča ljubezen. Pred tem izkravelim Bogom bodo drhtela slovenska srca v Adelaide.

Vsaka umetnina je sad zorenja. Ne nastane po naključju, temveč zahteva predanost čustvu in duhu. Tone je pri svojem delu trgal "duhove" iz narave, iz nadnaravnega, iz naroda, časa in sebe. Delal je s čebeljo marljivostjo. Molil je k Svetemu Duhu, snoval in iskal nove rešitve. Zavedal se je, da umetnost izhaja iz Boga, ki je vir vse lepote in skladnosti. Čutil je veliko odgovornost in skrb, da bodo njegovi izdelki ljudem spregovorili o Bogu. Cerkevna oprema končno le ni zato, da jo občudujemo — voditi nas mora k Bogu. Vsak sončni žarek pokaže na sonce, če mu sledimo. Tako tudi lahko rečemo za Tonetove stvaritve, da nas povezujejo in vodijo k Bogu, k zbranosti in molitvi ter sakralnemu molku.

Naš Tone pripravlja železni grozd, ki zdaj z drugimi grozdi krasi oltar adelaidske cerkve

Ko pisatelj Ivan Cankar razmišlja o umetniku, pravi: "Človek piše, ker ima ljudem kaj povedati." Po Cankarju je "umetniku ukazano iz nebes, da gleda, kar drugim ni dano gledati, da pove, kar drugim ni dano povedati".

Tone Jesenko je koval, kar mu je narekovalo srce,

vera, religiozna potreba slovenskega vernika v izseljenstvu. Udarci kladiva so utihnili. Razbeljeno železo se je ohladilo. Na njem pa so ostali sledovi udarcev človeškega duha, ki ga je navdihoval Bog. Mojstrovo delo bo odslej nadaljevala božja beseda, ki bo ogrevala in kalila verna slovenska srca za novo nebo in "novo zemljo".

P. JANEZ

LOJZE
KOZAR

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$200.— Niko Krajc; \$38 — Stanislav Samsa; \$24.— Alojz Hojnik, Jožef Baligač, Bill Mikulan; \$21.90 Ivan Maurice; \$20.— Franc Šveb, Alojz Čebokli; \$18.— Franc Purgar, Anton Vogrin; \$15.— Roman Cepuš; \$14.— Maks Brunčič, Olga Metlikovec, Vanda Sperne, Jožef Topolovec, Andrej Plesničar, Mira Josipovič, Terezija Smolič, Andrea Bosa (v spomin pok. žene Marije); \$12.— Jože Vrtačič, N. N., Franciška Čebin; \$11.— Marija Meštrov; \$10.— Anica Smrdel, Ferdo Toplak; \$9.— Rozalija Antolin, N. N., Marija Tinta; \$8.— David Kraner, Alojz Brnc, Pavla Gombač, Nežka Jesenko, Ana Marija Cek, Jože Koder; \$7.— Slavko Koprivnik, Marija Štemberger; \$6.— Janez Žele; \$5.— Albin Sironich, Apolonija Tanšek, N. N.; \$4.52 Jaka Okorn; \$4.— Terezija Simunkovič, Jože Košorok, Karolina Lazarič, Alojz Seljak, Lojze Furlan, Viktor Ferfolja, Albina Sinigoj, Maks Krajnik, Milan Krajnik, Josipa Kunek, Gabriel Cefarin, Irena Renko, Isabella Bukarica, Ivan Sušan, Ivanka Raneri, Ivan Sužnik, Janez Kucler, Milena Giorgiewski, Janez Klemenčič, Jožefina Šabec; \$3.— Ivan Žele, Franc Činč, Anton Pirnar; \$2.— Ivan Brcar, Ivana Berginc, Jože Kavaš, Zofi Juryszczuk; \$1.— Katica Tkalcčević, Maria Mayer.

NAŠIM POSINOVLJENIM
AFRIŠKIM MISIJONARJEM:

\$40.— N. N.; \$20.— Agata Zupanič (za lačne), Marija Damjanovič (za revne in lačne); \$10.— Rozi Lončar

Premakljivi svečnik

(10.)

Še ena pridkost pa je le prišla vmes. Sosedov potegon, kdo ve, kje je to slišal, nam je nekega dne, ko nas je bilo vseh pet skupaj, nekako zviška in s pritajeno škodoželjnostjo rekel:

"Zdaj pa vaš ata vaše mame ne bodo več imeli radi."

Namrščili smo se in takoj zrasli za dvojno višino. Zadrli smo se v en glas:

"Zakaj pa ne?"

"Zato ker vaša mama ni več cela ženska."

V naših srcih je nastala globoka brazda, iz katere je brizgnila kri divje jeze. Planili smo na potegona, ga vrgli ob tla in ga neusmiljeno naklestili. Ko se je spravil pokonci, nas je premeril z dolgim pogledom in rekel:

"Kaj ste znoreli? Skoraj bi me ubili. Saj si tega nisem sam izmislil, slišal sem praviti druge, odrasle."

Proti naši volji je bilo zlo seme vsejano v dušne brazde nas petero otrok in proti svoji volji smo začeli opazovati očeta, kako ravna z mamo, kako govori z njo. Prisluškovali smo načinu, barvi njegovega glasu, da bi zasledili tudi najmanjši drobček nejevolje. Kot petero mladih risov smo viseli na njegovih kretnjah, na njegovih korakih, ko se je bližal mami, če vendarle ne bi zasledili v njem prikrite in zatajevane ravnodušnosti, zaničljivega pogleda ali skritega odpora.

Toda še tako strogo opazovanje ni moglo zaslediti najmanjše sence v očetovem vedenju in govorjenju in rana v srcu se je počasi zaprla in pozabili smo na zlobno pripombo sosedovega dečka, s katerim smo bili tudi poslej dobri prijatelji, kakor smo bili nekoč. Očeta pa smo imeli odslej še rajši in materi smo jemali iz rok vsako večje, napornejše delo, samo da bi nam ostala in je ne bi izgubili.

Potem so prišla leta doraščanja prek sinjih višin in temnih globin, kamor je vabilo življenje in okolje, v katerem sem doraščal. Samo tvoja

(za lačne), N. N. (za lačne); \$5.— A. & H. Pichler.

MATERI TEREZIJI V INDIJO ZA NJENE LAČNE SIROTE:

\$50.— N. N., Marta Falež; \$30.— Alojz Gašperič in druž., Nežka Jensenko; \$26.— N. N.; \$20.— Jože Petrič z druž., Jože Krušec z druž. (namesto venca na grob Štefana Trboviča); \$13.70 Roman Cepuš; \$10.— N. N., Marija Oražem, N. N., Terezija Smolič; \$5.— A. & H. Pichler.

ZA VZGOJO

FRANČIŠKANSKIH

BOGOSLOVCEV:

\$10.— N. N.

V POMOČ OBNOVI

CERKVA NA PRIMORSKEM:

\$40.— N. N.; \$30.— Milka Stanič;
\$20.— Družina Drezga.

VSEM DOBROTNIKOM BOG STOTERO POVRNI!

Sv. Lenart, podružnica Kostivnice

milost, Gospod, me je obdržala zgoraj, da nisem potonil v močvaro, da sem se nekako obdržal in nosil tvojo luč v sebi, kljub napadom in viharjem, ki so prihajali od zunaj in kljub vrtincem zla, ki so grozili v meni samem.

Kako veselje je bilo pri nas, ko sem naredil maturo, in še veliko večje, ko sem se odločil, da bom sledil tistemu tihemu klicu iz otroških let, ko me je tvoja ljubezen vabila na pot duhovništva. Samo ti veš, Gospod, kako sem se te poti bal, kako sem hotel utišati ta glas v sebi, toda tvoja milost je bila močnejša. Zaman sem se izgovarjal s svojo grešnostjo, s svojimi napakami, s svojo nestanovitnostjo, s svojo trmo, ti si vse pomisleke premagal in svoj glas v meni tako okrepil, da sem mu moral slediti. Zaman sem se izgovarjal, da se slepim, ko mislim, da me kličeš, nekaj je bilo v meni močnejše.

Ne, Gospod, saj še danes ne vem čisto gotovo, ali si me res klical, ali pa je bil le napuh, ki je gnezdil v meni in me končno ukanil, toda zdaj sem v tvoji službi, zdaj me drži, da v tvoji službi tudi ostanem, pa naj si me prej poklical ali me nisi, zdaj se me drži krizma tvojega posvečenja, ki se ne da več izbrisati, pa naj je tekla prek mojih dlani po tvoji volji ali moji domišljavosti.

Karkoli se bo še zgodilo v mojem življenju, Gospod, je v твоjih rokah. Hvala za vse, kar se je že zgodilo. Za tisti tihi mir, ki je vladal v moji duši na dan posvečenja. Ne, saj ni bilo nobenega posebnega vzhičenja, nobene posebne radosti. Vse sem doživljal mirno, stvarno, brez zanosa, pa tudi brez neke tragičnosti. To je bil tvoj dar, tvoj mir, ki srce umiri in človeka vsega napolni s tihim zadovoljstvom. In to je bilo vse. Kaj naj bi tudi drugega pričakoval. Da sem s tem, ko sem si izbral ta poklic, osrečil očeta, mater, brate in sestre, je bilo čisto nekje ob strani in se na to menda niti spomnil nisem. Le ko sem videl tisto majhno solzo v očetovem očesu, ko sem mu podelil tebe, Gospod, sem začutil v duši kakor sunek, kakor da se prebuja nekaj lepega. Da je bila mama vsa v solzah, sem pričakoval in me ni posebno ganilo.

Kako smo bili takrat srečna družina, oba brata in obe sestre še vsi skupaj, jaz pa prvi, ki sem zapustil to našo toplo skupnost, prvi ptiček, ki je še neblogljen zletel iz gnezda. Zdaj je Janez, naš najstarejši, že poročen na domu, mlajši je kovač, starejša sestra Ivanka se je poročila od hiše, mlajša pa čaka, da mi bo kdaj gospodinja. Za to se je trdno odločila in če se ona za kaj odloči, to tudi doseže. Meni pa je tako zelo prav, samo ne vem, kdaj se bodo njene sanje uresničile.

Za nas je sestra Ivanka nekam prehitro skočila v zakon. Rekli smo, da ima še čas, naj dobro premisli. Ona pa mi je rekla:

“Hočem čista v zakon. Nase se pa ne zanesem, zato je bolje, da se čimprej poročiva.” Srečna je v zakonu in ima že dva lepa otroka. Vem, da pri dveh ne bo ostala. Tudi njen mož je glede tega širokosrčen. Ti, Gospod, jima daj svoj blagoslov!

Tako sem prehodil svojo pot do sem, Gospod. Do današnjega dne. Toda pogovarjal sem se s teboj predvsem o drugih, moral bi se pogovarjati o sebi. To je pa težko. Ti bi moral začeti, tebi bi bilo lažje. Toda vem, kaj boš rekel. Rekel mi boš: Zdravko, razčisti to stvar z Jasno. — Hočem jo razčistiti, Gospod, odkrito, v tvoji priučujočnosti.

Ne čutim sicer kake posebne krivde, vem pa, da vse kljub vsemu ni bilo prav. Ni bilo prav, da sem postal enostranski. Toda ugajalo je moji sebičnosti, da me ima nekdo bolj rad kot drugi, da me bolj upošteva, bolj ceni, raje vidi, kajti te stvari so tako tečna hrana mojemu napuhu. Namesto za vse, sem se začel vse bolj zanimati samo zanjo. To ni bilo prav, to zdaj jasno vidim, Gospod. Odpusti mi in mi pomagaj zopet najti tisto širino, ki zna objeti vse, ne samo mlade, ne samo lepe, ampak tudi stare, zanemarjene, pohabljenе na duši in telesu, kajti prav v teh si nam najbližji.

Jasna? Jasna je manj kriva kot jaz. Skoraj še otroka jo je pograbila prva zaljubljenost. In Ti, Gospod, dobro veš, kako je človek slep, kadar je zaljubljen. Toda tako menda mora biti. Zdaj ji pomagaj, da se strezni, da pride k sebi, saj bi bilo nespametno, da bi trpela zaradi svoje neizkušnosti. Ti, Gospod, pa sam dobro veš, da je dobra in nepokvarjena.

Če je tebi prav, sem pripravljen oditi drugam. Imam nekaj izkušenj, ki sem si jih tukaj nabral in s tvojo pomočjo jih bom lahko s pridom uporabil.

Na srcu pa mi leži, dobri moj Gospod, nekaj veliko hujšega. Moj prijatelj Željko je zapustil tvojo službo. Skoraj bi se mi zareklo, da bi rekel, da je zapustil tebe, toda vem, da tega ne smem reči, ker o tem veš nekaj samo ti in samo ti moreš po pravici soditi človekovo srce. Ti veš, koliko sva o tem razpravljala in kako sem ga rotil, naj tega koraka ne naredi. Naredil ga je in tega ne razumem. Izročam ga tvoji ljubezni. Ti ga ne zapusti, še posebno zato ne, ker ga bo zdaj toliko ljudi zapustilo in ga obsojalo, saj ti nalomljenega trsta ne prelomiš in tlečega stenja ne ugasiš. Vse je tvoja milost, tudi to, da ga boš iskal in končno našel.

11.

KAKOR mogočen val, ki se širi v vedno večjih krogih, je butnila novica o Željkovem izstopu po vsej pokrajini. Dobre je globoko pretresla, mlačne potrdila v brezbriznosti in obrobne je ta val zanesel še nekoliko bolj na rob. Mnogim je bil slasten zalogaj, ki je obetal ob dolgem prežvekovanju dolgotrajne užitke.

Tudi Ivanovo in Zdravkovo župnijo je vznemiril, toda nekoliko drugače kot sosednje, kajti v tej župniji so se začeli nekateri resno spraševati, kaj bo zdaj z Zdravkom. Bo tudi on šel svojo pot? Govorice o njegovem odnosu do Jasne so naredile svoje, vrgle so klico sumničjenja, ki se je vedno bolj razraščalo.

“Tako radi smo ga imeli, pa nam ga zdaj menda ne bo speljala takale frklja?” so bile v skrbeh dobre ženice, ki so ga vse doslej zares cenile in bi že davno rade videle, da bi za starim župnikom prevzel župnijo.

“Kakšni časi, kakšni časi! Prej ni nilo nikoli slišati, da bi duhovnik kar tako zapustil svoje mesto. Zdaj pa glejte, kaj se je zgodilo!”

“Ali naš župnik nič ne vidi? Zakaj bolj ne pazi na svojega kaplana?”

“Ve, kako je. Mora vedeti. Zakaj pa mu nič ne reče in nič ne stori, pa zares ne vem.”

“Nekdo bi ga moral na to opomniti.”

“Kdo naj ga opomni, če ne ti. Ti si v župnijskem svetu in to je tvoja dolžnost.”

Misli, Julij 1987

TRINAJSTI MLADINSKI KONCERT

v priredbi slovenskih verskih središč
bo letos v MELBOURNU, v cerkveni dvorani v Kew. Zaradi različnega časa šolskih počitnic smo izbrali za datum koncerta **SOBOTO 3. OKTOBRA**, ki ustreza tudi udeležencem iz drugih zveznih držav.

K sodelovanju vabimo posamezne mladince, kakor tudi mladinske vokalne, instrumentalne in druge umetniške skupine. Starost nastopajočih naj bo od 13. do 19. leta. V skupini je kak posameznik lahko mlajši ali starejši, kakor tudi posameznik, ki ni slovenskega rodu.

Nastop posameznika ali skupine naj ne bo daljši od desetih minut in obsegati sme od ene do treh točk. Pesmi naj bodo slovenske, lahko pa je ena v drugem jeziku.

Prijave za nastop sprejemajo vsa tri verska središča. Poslužite se najbližjega, ali pa pišite naravnost na melbournsko versko središče, ki ima pri letošnjem koncertu glavno skrb.

Prijava naj obsega:

a) ime skupine, imena in starost nastopajočih, kratko predstavitev skupine (nastanek, namen in njeno delo) ter instrumentalno zasedbo.

b) naslov glasbene točke, ime avtorja, čas izvajanja.

Upamo in želimo, da bo tudi letošnji koncert lepo uspel ter prabil veliko slovenske mladine na prijetno domače srečanje.

Slovenska verska središča
Avstralije

“VSTANI, vzemi dete in njegovo mater in beži v Egipt in bodi tam, dokler ti ne porečem; Herod bo namreč dete iskal, da bi ga pogubil” (Mt 2, 13). Tako je angel naročil Jožefu.

To naročilo je prineslo Mariji bridko trpljenje. Zapustiti domovino, domače ljudi in razmere, napotiti se v tujo deželo, med nepoznane ljudi, ki govorijo tuj jezik, je trdo; za člana izvoljenega ljudstva pa je bilo posebno trdo iti prebivati med pogane.

“In vstal je, vzel dete in njegovo mater še ponoči in se umaknil v Egipt” (Mt 2, 14), poroča kratko evangelist Matej — a koliko begunskega gorja se skriva za temi kratkimi besedami! (Škof dr. G. Rožman)

“Ne, tega pa ne morem. Saj ga vidite pri oltarju. Tako sproščen je, tako brezskrben, nedotaknjen, da mu nikoli ne bi mogla prisoditi česa slabega. Niti v srcu ne, kaj šele z besedo.”

“Pa če je to samo videz? Ali ni bil tak tudi Željko? Ali ni vse do konca maševal, ko je imel že dogovor z ono? Si lahko misliš večjo hudobijo? Besede in kretnje tukaj, srce pa čisto drugod. Na zunaj poštenost, v srcu pa odpad. Saj se mi gabi, če o tem samo mislim.”

“Nikar ne sodi. Saj ne vidiš v njegovo dušo. Sodil bo nekdo drugi, mi bi pa morali moliti zanj.”

“Moliti? Zanj? Jaz za takega že ne bom molila. Tudi ne bi nič zažele. Če se kdo tako zelo sprevrže, mu nobena molitev ne more več pomagati.”

“Tvoje besede niso krščanske. Toda razumem te. Kriva je bridkost. Tako malo je duhovnikov, pa še ti izstopajo in se za vsakega bojimo in trepetamo, da ne bi naredil neumnosti.”

/Nadaljevanje prihodnjič/

K R U H

Prijateljstvo z ljudmi in Bogom,
to kruh je slasten,
ki hrani nas, krepi in nasičuje.
Težko delo reže polja,
para zemljo —
zibelko majhnega semena.
Sonce vabi, kliče;
veter pozibava zrak.
Pomlad preliva se v poletje,
poletje stopa v jesen:
sad bogati polni kašče.

Majhna zrna mró,
spreminjajo se v kruh,
v dar najdražji,
bogastvo vsega leta.
To sad je dragoceni
spreminjanja narave,
ritma njenih časov.

+ Letos je ravno pred praznikom naših cerkvenih zavetnikov Cirila in Metoda prišel med nas g. Mirko Žerjav, ki je odličen ljudski misijonar. Tako nas je s kratkim misijonom pripravil na žegnanje in bil tudi glavni mašnik pri slovesnem bogoslužju prve julijske nedelje. Tudi v dvorani po maši je bilo kaj živahno in članice Društva sv. Eme so imele dosti dela s postrežbo. Zahvala vsem gospodinjam, ki so s svojimi kuhinjskimi dobrotami obložile našo skupno mizo. Zahvala tudi Karantaniji, ki nas je zabavala z domačo glasbo!

+ Darilnih kuvertic letošnjega proščenja se je doslej vrnilo 240 s skupno vsoto 3.972,60 dolarjev. Nabirka bo šla v Sklad Doma počitka. Bog povrni vsem!

+ G. Mirko Žerjav se je tudi v naši dvorani in drugod izkazal, da je res odličen rokohitrec. Ob njegovih posrečenih trikih je bilo začudenja in smeha na pretek. Znal pa je tudi v razgovore med predstavami vnesti na nevsiljiv način duhovne misli.

G. Mirku se zahvaljujem za obisk in vse, kar nam je v kratkem času nudil. Upam, da ga nismo preveč izmučili. Sem pa vesel, da smo ga mi dobili prvi ter je še svež sprejel pripravljeni spored. Ni vedel, da bo toliko nastopal (in nič ga nisem strašil, kaj ga še čaka po drugih središčih), pa se je kar nekako vdal. Problem, na katerega nismo računali, je v tem, da rabi najmanj eno uro za pripravo in prav tako za pospravo rekvizitov ob vsaki prireditvi.

Naj se ob tej priliki zahvalim tudi viktorijskim slovenskim društvom, da so organizirala nastope g. Žerjava v svojih prostorih. Tudi so vsa društva poklonila nastopajočemu gostu svoj del od prostovoljnih prispevkov (30 %), ki je po dogovoru pripadal njim. Bog jim povrni! Namen prostovoljnih prispevkov pri predstavah je pokriti v prvi vrsti vse potne stroške.

+ Za ureditvijo poda v shrambi dvoranske kuhinje (delo Antona Brneta) je prišlo še do drugih izboljšanj: štedilnik (elektriko je napeljal Jernej Podbēvšek) in dvojni izlivek na novi omari (delo Jožeta Urbančiča) z novim kotlom za vročo vodo, pločevinaste omare v shrambi . . . Vsa inštalacijska dela je opravil Jože Žugič, omaro pa je podaril in postavil Jože Slavec. Tako bo delo naših gospodinj lažje, saj so se namenile, da bodo servirale kosilo vsako prvi in tretjo nedeljo v mesecu, ko starši po maši čakajo na svoje otroke, ki so pri pouku Slomškove šole in pri vaji Glasnikov. Bog povrni vsem za pomoč!

+ O našem Domu ostarelih sem že zadnjič omenil, da smo končno dobili zeleno luč. Sporočili so nam, kaj je naše delo do konca septembra. Zdaj so v pripravi nujni pravni dokumenti glede lastništva, pravila administracijskega odbora in petih zaupnikov, arhitekt

SV. CIRIL in METOD

Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,

Fr. Tone Gorjup, O. F. M.,

SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,

Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787

Slovenske sestre — fračiškanke Brezmadežne

Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101

Telefon: (03) 861 9874

pa dela nove načrte, ki bodo odgovarjali novim zahtevam oblasti. — Se bo prijavil kateri naših gladbenikov, ki bi bil voljan sprejeti delo? Res ne bi rad, da bi naša podjetja prehitel kdo drug, ki bi mu šlo zgolj za delo in zaslužek, srca pa bi v delo ne dal.

Kar bo novega pri tem našem projektu, bom sproti obveščal, prihodnjič že najbrž tudi imena izbranih zaupnikov kakor tudi članov odbora za prvo leto. Hvaležno pa sprejemam darove, saj denarja kljub lepi zbrani vsoti in bodoči vladni podpori ne bo dovolj. Zelo bom hvaležen, če ob pogrebih namesto rož na grob v spomin pokojni osebi darujete v ta namen. Cvetje na grobu ovane v par dneh, dar za Dom počitka bo imel trajno vrednost pred Bogom in našo skupnostjo.

+ Presenetilo me je sporočilo, da se v Avstraliji mudi tržaški škof **Lorenzo Bellomi**. Naša Tržačanka Marija Opletova je organizirala deputacijo, katere je bil zelo vesel, saj je želel srečati tudi tržaške Slovence. Dogovorili smo se in škofa pripeljali v naše versko središče v soboto 18. julija zvečer. Precej rojakov, zlasti tržaških Slovencev, se je zbralo k škofovi **slovenski** maši, med katero je imel tudi lep **slovenski** nagovor. Po maši smo se seveda srečali tudi v dvorani k zakuski in domačem razgovoru.

Ta večer smo videli, kako ima tržaški nadpastir Slovence iskreno rad. Trudi se biti nepristranski, pravičen do vseh, dasi mu Italijani zamerijo njegove tople odnose do Slovencev in trud govoriti slovensko.

+ P. Tone piše na strani 185 o podelitvi viteštva v naši cerkvi. Na praznik sv. Janeza Krstnika, 24. junija, se je v njej čas res prestavil za nekaj stoletij nazaj. Lepo okrašena, viteške zastave, na oltarju dva meča, ki sta se ob podeljevanju viteštva dotaknila ramen kandidatov, ves pomenljivi obred stoletja star... Rdeči plašči

z belimi križi so dali prisotnim občutek starodavnosti, glasovi trobent s kora pa zavest, da se dogaja nekaj veličastnega, Za našo cerkev res edinstvena slovesnost. Ponosni smo lahko, da je vodstvo viteškega reda svetega Janeza Jeruzalemskega izbralo našo cerkev za to vsakoletno slovesnost. Obenem je vodstvo tudi izbralo našo karitativno ustanovo, zlasti naš bodoči Dom počitka, za eno svojih rednih karitativnih dejavnosti.

Med nami je bil ta večer tudi bivši senator Miša Lajovic, ki mu je bilo viteštvo sv. Janeza podeljeno pred nekaj leti.

+ Zaradi predolge vrste pokojnih mi bo zmanjkalo prostora za marsikaj: za krste in dela v Baragovem domu, za gostovanje sydneyjske igralske družine, za naš letošnji Walkathon v septembru . . . Vse bo moralo čakati potrpežljivo prihodnje številke. Rad pa bi tu omenil poroko, ki bo gotovo zanimala vse znance Baragovega doma, zlasti bivše Baragovce: VBerriju, S.A., se je 4. julija poročila nekdanja "princeska" Baragovega doma, **Mary Emilia**, hči Kregarjevega Slavka in Anice r. Činč. Še zdaj imamo v steni naše kuhinje kavelj, kjer je bila Marika privezana, da je ni bila cela kuhinja polna in sta njena mama ter stara mama lahko opravili svoj posel. Njen izbranec je **Richard David Young**. V imenu vseh bivših Baragovcev jima želim obilo božjega blagoslova na skupno življenjsko pot!

+ Večerno mašo bomo imeli pri nas na prvi petek v avgustu (7. avg.) in na soboto 15. avgusta, ko je zapovedan praznik Marijinega vnebovzetja. Enako tudi na praznik Marije Kraljice, na soboto 22. avgusta.

+ Dne 18. junija je v rani jutranji uri v Austin Hospitalu zaključil zemsko pot **EDMUND STEINECKER**, rojen 23. novembra 1926 v Žetalah. V Avstralijo je emigriral leta 1956 kot samec in se tudi kasneje ni poročil. Najprej se je zaposlil v viktorijemskem gozdu, nato so ga zamikali južnoavstralski opali. V Cobber Pedy je preživel dolga leta, marsikdaj našel srečo, pa jo tudi spet izgubil. Z leti pa je izgubil tudi zdravje. Po prvem srčnem napadu je zaprosil melbournsko prijateljsko družino Martina Baligača, naj ga pridejo iskat. Tako je letos v aprilu prišel med nas in po drugem srčnem napadu prejel svete zakramente. Končno je moral ponovno v bolnišnico, a mu niso mogli več pomagati. — Rožni venec ob krsti smo zmolili v naši cerkvi v nedeljo 21. junija zvečer, naslednji dan po maši zadušnici pa je keilorsko pokopališče dobilo nov slovenski grob.

HELENA SMRDEL r. Lenarčič je nenadoma umrla v svojem stanovanju v Northcote, na sobotno popoldne 20. junija. Bila je sicer že delj časa pod zdravniškim skrbstvom, vendar nihče ni pričakoval take na-

gle smrti. Rojena je bila 14. avgusta 1928 v vasi Tabor, župnija Zagorje na Pivki. V Avstralijo je prišla preko tržaškega begunskega taborišča leta 1954 ter se v Melbournu še isto leto poročila. Zapušča moža Franca (Mirka) ter dve sestri, od katerih je Milka por. Barbiš v Melbournu, Terezija por. Ferfila pa v W. A. Pogreb je bil po maši zadušnici v torek 23. junija na pokopališče v Prestonu, na predvečer pa smo v naši cerkvi ob krsti zmolili rožni venec.

Tudi na soboto 4. julija smo imeli naglo smrt. Od srčne kapi zadet je na svojem domu v Bulleenu izdihnil **FRANC PLESNIČAR**. Pokojnik je bil naši srenji poznan in spoštovan kot poštenjak, bil je dober mož in oče. Po rodu iz Notranjske, je bil rojen 31. decembra 1919 v vasi Dobec, Begunje pri Cerknici. V marcu 1947 se je v zamejski Gorici poročil s Tončko Božič. V drugič je družina prispela v Avstralijo iz Argentine leta 1962 ter si ustvarila svoj domek v Kew, ne daleč od verskega središča. Znani so trije sinovi, Plesničarjevi fantje Frank, Marko in Andrej, ki so kljub rojstvu na tujem ohranili jezik in slovensko zavest. Več let so imeli svoj ansambel, izdali več plošč ter bili kaj delavni v našem verskem središču. Zdaj so seveda že vsi trije poročeni, dediščino zavednega očeta pa so ponesli s seboj v svoje družine. — Udeležba pri večernem rožnem vencu ob krsti kakor tudi v torek 7. julija pri pogrebni maši je bila zgovoren dokaz, kako smo pokojnika vsi cenili. V velikem številu smo ga tudi spremili na zadnji poti na keilorsko pokopališče.

Pa še ena nagla smrt, teden kasneje, v noči od sobote na nedeljo 12. julija. Na domu v Greensborough so našli zjutraj v postelji mrtvo **ZORKO FISTRICH** r. Artič. Še na večer pred smrtjo je na slovenskem gričku SDM v Elthamu varovala vnučke ob priliki prireditve. Pretekli torek se je udeležila tudi pogrebne maše za pokojnim Plesničarjevim očetom. Omenila je, da bi tudi ona rada umrla tako hitro in brez bolečin. Obhajilo, ki ga je prejela ta dan, je bilo res zanjo popotnica v večnost. Pokojnica je bila zelo znana in priljubljena, saj je imela za vsakega dobro besedo. Težko jo bo pogrešala zlasti družina. Poleg moža Andreja zapušča štiri odrasle otroke, (ena-hči in dva sinova so že poročeni), doma pa dve sestri in enega brata ter enega brata v Nemčiji. Rojena je bila pokojna Zorka 26. januarja 1928, Trlično, župnija Sv. Rok ob Sotli. Poročila se je leta 1950 v Rogatcu, v Avstralijo pa so prispeli Fistričevi avgusta 1957 na ladji "Aurelia". Na keilorskem pokopališču bo čakala vstajenja. Znanci in prijatelji so napolnili našo cerkev tako za rožni venec na predvečer pogreba, kot za pogrebno mašo v sredo 15. julija.

Vsem novim pokojnim večni pokoj, sorodnikom pa iskreno sožalje!

Zgodovina, ki se piše še danes

Slika iz naše melbournske cerkve v Kew med pomembnim obredom podeljevanja viteštva sv. Janeza Jeruzalemskega — 24. junija letos, praznik Janeza Krstnika.

V ČASU vojn za osvoboditev Svete dežele — domovine našega Odrešenika — izpod turškega polmeseča, se je oblikovala cela vrsta križarskih viteških redov. Zanimivo pa je, da niso nastajali samo vojaški redovi, ampak tudi drugi. V tem času je nastal v povezavi s križarskimi vojnami povsem kontemplativni red karmeličanov. Nekateri drugi redovi so skrbeli za romarje, bolnike, uboge in jetnike. Med njimi je red **Vitezov sv. Janeza Jeruzalemskega**, ki se je ohranil do današnjih dni.

Brat Gerard, vodja prenočišča za jeruzalemske romarje, je okrog leta 1080 začel okrog sebe zbirati duhovnike in laike, ki bi bili pripravljeni posvetiti svoje življenje romarjem, bolnikom in ubogim. Tako se je oblikovala prva redovna skupnost. Sestavili so preprosta pravila in po njih živeli. V dvanajstem stoletju so po naročilu papežev svoja pravila prenovili. Vsi člani so naredili obljubo uboštva, čistosti in pokorščine. Novinec ni smel biti poročen, zadolžen, ali pa podložnik kakega plemiča. Premoženje so imeli skupno.

Turški imperij je širil svoje meje, zato se je moral red sv. Janeza Jeruzalemskega večkrat umikati: najprej iz Svete dežele na Ciper, od tam na Rodos, nato pa se je v letu 1530 usidral na Malti. Na Malti je ostal daljšo dobo in je zato dobil kar pridevek "malteški red". Redovniki so se imenovali vitezi, Veliki Mojster je bil vrhovni predstojnik, vsaka večja skupnost pa je imela svojega priorja. Med člani reda so bili izkušeni mornarji, navigatorji, gradbeniki . . . Red je imel precej zaslug za razvoj zdravstva v takratni Evropi, saj so se njegove veje širile tudi po raznih evropskih deželah: Franciji, Nemčiji, Angliji . . . Med ljud-

mi je bil red priljubljen in si je povsod pridobil veliko dobrotnikov, ki so ga podpirali.

Konec osemnajstega stoletja so Malto zasedli Francozi. Več kot polovica vitezov je bila francoskega rodu. Te so pregnali v Francijo in tam njihovo delovanje zatrli. Preostali del reda je vzel v zaščito ruski car Pavel I. s tem, da je Francozom plačal določeno vsoto denarja. Tako so bili ruski carji — dasi pravoslavne vere — dobrih sto let zaščitniki reda vitezov sv. Janeza Jeruzalemskega. Zaradi revolucionarnega vrenja v deželi in negotove bodočnosti pa je ruska carska rodbina to vlogo zaupala srbski kraljevi dinastiji Karadžordžević. Ti so zaščitniki reda še danes.

Vitezi sv. Janeza Jeruzalemskega niso več red v prvotnem smislu besede, z redovnimi obljubami in skupnim življenjem. Podelitev viteštva velja za častno odlikovanje, ki pa prinaša tudi dolžnosti. Red šteje nekaj tisoč članov in članic in je razpreden po vsem svetu. Vitezi in dame pripadajo različnim rasam, stanovom in krščanskim veroizpovedim. A tudi danes služijo potrebnim: pošiljajo zdravnike v nerazvite dežele, skrbijo za bolnišnice in karitativne ustanove, zbirajo denar za dobrodelne namene . . .

Na letošnji god zavetnika, sv. Janeza Krstnika, je bila v v naši cerkvi sv. Cirila in Metoda v Melbournu prvikrat nenavadna slovesnost. Veliki prior, predstojnik viktorijske veje, je podelil viteštvo triindvajsetim novim članom. Kot duhovnik - celebrant je pri tej slovesnosti sodeloval naš p. Bazilij, ki je nekaj tednov prej prejel dvojno viteštvo: viteštvo sv. Janeza Jeruzalemskega in pa viteštvo templarjev. To je na nek način priznanje tudi za vse tiste, ki se v naši cerkvi zbiramo.

P. TONE

ODPRTO PISMO sovjetskemu voditelju Mihailu Gorbačovu je napisalo in podpisalo devet znanih ruskih pravoslavni osebnosti. Med njimi sta tudi pravoslavni duhovnik — nedavno izpuščen iz zaporov — Gleb Jakunin, kakor tudi njegov naslednik pri neuradnem odboru za obrambo pravic vernih, Nikolaj Gajnov. Pismo je prošnja Gorbačovu, naj proces demokratizacije države razširi tudi na versko področje. Podpisniki zahtevajo izboljšanje pravnega položaja ruskih vernikov, izpustitev vseh, ki so po zaporih ali kazenskih taboriščih zaradi ugovora vesti, pred jubilejem 1000-letnice pokristjanjenja Rusije pa še vrnitev znanega kijevskega samostana v roke ruske pravoslavne Cerkve. Po podpisnikih kake notranjepolitične in družbene sprostitev ni mogoče deliti same na sabi — vanjo je treba vključiti tudi spremembe z ozirom na vero in Cerkev.

Kakšen bo odmev, bomo kmalu videli. Dejstvo je, da se v Rusiji zadnji čas nekaj prebujata. V mlademu Gorbačovu, bolj odprtem spremembam, vidijo nekateri moža, s katerim naj bi se v Rusiji začela nova in vse pravičnejša doba tudi za navadne državljane in za verne.

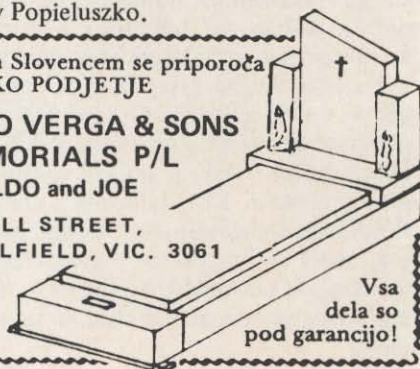
USTANOVA ubitega Roberta Kennedyja od leta 1984 vsako leto iz svojega spominskega sklada podeljuje nagrade vodilnim predstavnikom gibanja za človekove pravice, osebam, ki se zavzemajo "za nenasilno borbo proti zatiranju in teptanju človekovih pravic", kot so to zadevo formulirali. Nagrada je v višini 40.000 dolarjev. Ameriški senator in Robertov brat Edward Kennedy je pri obisku Poljske podelil to nagrado trem: prejel jo je "karizmatični ilegalni voditelj" Solidarnosti Zbigniew Bujak, dalje zgodovinar Adam Michnik, posmrtno pa tudi mučeni in ubiti duhovnik Jerzy Popiełuszko.

Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
MEMORIALS P/L
ALDO and JOE

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Telefon:
359 1179

Vsa
dela so
pod garancijo!

MALTA se je končno z volitvami rešila štirinajstletne vlade Socialistične delavske stranke. Vsa ta leta so bila zaznamovana z neprestanimi trenji s katoliško Cerkvijo in odkritim nasprotovanjem večine vernega prebivalstva. Novi krščanskodemokratski ministrski predsednik Edward Fenech Adami je takoj po izvolitvi napovedal temeljite spremembe. Popolnoma se je odrekel krivični politiki svojega prednika, ki je stopal po poti Dom Mintoffa, hotel razlastiti vsa cerkvena posestva in je naložil hude omejitve Cerkvi ter njenim vzgojnim ustanovam.

Tudi Maltežani po svetu — in teh je več kot onih na otoku Malti — so veseli spremembe. Razkroj svoje verne domovine so vsa ta leta zaskrbljeno gledali iz daljave, pomagati pa niso mogli.

DRUŠTVO SV. BARBARE, ki povezuje naše rojake na Holandskem, je praznovalo v nedeljo po vnebohodu že svojo 60-letnico. To naj bi bilo menda najstarejše društvo med našimi izseljenci po Evropi. Slovenski izseljenci na Holandskem štejejo že štiri rodove in vendar vse izgleda, da bo šlo Društvo sv. Barbare tudi v sedmo desetletje. Doslej je naše tamkajšnje rojake izven cerkve največ povezovala slovenska pesem, v cerkvi pa domače bogoslužje, za katerega že vsa povojna leta skrbi izseljenski duhovnik Vinko Žakelj.

Društvo ob častitljivi obletnici tudi iz Avstralije iskrene čestitke. Bodo naša društva kdaj dočakala tako starost? Bog vedi!

ŠKOF JENKO, ki je letos obiskal naše argentinske rojake, je o svojem pastirskem obisku nanizal vtise v posebnem članku, ki ga je objavil ljubljanski verski tednik "Družina". Dodal je tudi prvo kitico (z refrenom) pesmi **Slovenija v svetu**, ki ste jo lahko brali v junijski številki MISLI. Potem pa dodaja: "... Tako si ti Slovenci v Argentini želite imeti slovensko zemljo v sebi in okrog sebe, biti povezani z vsemi Slovenci po svetu, pa naj prebivajo kjerkoli, seveda tudi s celotno narodno tradicijo. Bog daj, da bi tak duh prevzemal čim več naših bratov, ki jih je življenje razpršilo po svetu. Za to, kar sem videl in doživel v Argentini, Bogu in vsem sodelujočim Slovencem prisrčna zahvala!"

V domovini zadnji čas slišijo in berejo malo več pozitivnega o teh "slovenskih izdajalcih" v Argentini. Če bi bili res to, za kar so jih ožigosala doma pretekla leta, kaj bi ohranili slovenski jezik, kulturo in vso živo dejavnost, kateri se čudi sleherni obiskovalec iz domovine? Danes jih doma jemljejo za zgled narodne zavesti in zvestobe.

SLOVENSKI UMETNIK se je pri splošni avdienci na Trgu sv. Petra v Rimu srečal 20. aprila s papežem

**DRAGI ROJAKI,
POTUJETE
V EVROPO?**

Na pragu domovine, sredi stare Gorice, ob drevoredu Corso Italia, Vas pričakujemo v **PALACE HOTELU**, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvnim TV, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejše udobje po zelo ugodnih cenah: samska soba 43 avstr. dol., dvoposteljna 56 avstr. dol. Gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija.

V **PALACE HOTELU** bo poskrbljeno za Vaše čimprijetnejše počutje, dobrodošlico pa Vam bo osebno izrekel rojak **VINKO LEVSTIK**

**34170 GORIZIA-GORICA,
Corso Italia 63 (ITALY)**

Tel. (0481) 82166/Telex 461154 PAL GO I

**PALACE
Hotel**

**VAŠ HOTEL!
DOBRODOŠLI!**

Janezom Pavlom II. **Oskar Kogoj** je iz kraškega kamna (izkopali so ga v kamnolomu pri Črnem dolu) izoblikoval križ. Izročil ga je papežu kot dar, spremno pismo v slovenščini in latinščini pa je sestavil pisatelj Alojz Rebula. V pismu ta križ imenuje "križ trpljenja in upanja Slovencev" ter med drugim piše: "Iz kraškega kamna, ki so ga tisočletja v globinah prepojila z nafto in leščečo črnino, je umetnik Oskar Kogoj izklesal ta križ, ki naj se podari v znamenje spoštovanja papežu Janezu Pavlu II. V tem križu je hotel posebej izraziti simbol trpljenja in upanja Slovencev, razpetih v tesni soseščini štirih narodov – Italijanov, Nemcev, Madžarov in Hrvatov – v bratski zajem evropskih obzorij. Pod umetniškovo roko se je naravna trdota kamna izgladila v nekakšno rastlinsko mehkoost, tako da se mučilna naprava predstavlja v milini ukročene snovi, skoraj razpeta v četverni objem . . ."

Umetnik-oblikovalec Oskar Kogoj je bil rojen leta 1942 in je doma iz Mirna. Šolal se je v Benetkah in v Ljubljani ter je njegovo ime danes znano že tudi širšemu evropskemu prostoru. Letos je za mirensko župnijsko cerkev izdelal lepo spominsko znamenje pokojnemu mirenskemu župniku Oskarju Pahorju. Pred leti je tudi izšla knjiga njegovih izdelkov z naslovom Nature Design (Naravno oblikovanje).

V **JAVNOST** je prišlo, da je nova ameriška ambasada v Moskvi prepletena z raznimi skritimi prisluško-

valnimi aparati, s katerimi bi sovjetske oblasti lahko poslušale vse uradne in zasebne razgovore. Obenem je prišlo tudi na dan, da v sovjetski ambasadi v Washingtonu lahko prisluškujejo razgovorom ameriških diplomatov kjer koli v ameriški prestolici. Zato je vlada Združenih držav ameriških izglasovala, da se Sovjeti ne bodo mogli vseliti v svojo novo washingtonsko ambasado, dokler ameriška ambasada v Moskvi ni dokončno varna slehernega prisluškovanja.

IZ BURUNDIJA, ki je ena afriških držav, je bilo doslej izgnanih že blizu 400 katoliških misijonarjev, med njimi tudi slovenska misijonarja Jože Mlinarič in Gusti Horvat. Tamkajšnje oblasti z državnim predsednikom vred so veri zelo nenaklonjene in z vedno novimi ukrepi hromijo Cerkevno dejavnost. Nedavno je ministrstvo za notranje zadeve objavilo odlok, s katerim načelno prepoveduje maše ob delavnikih. Za vzrok so navedli, da motijo red, zbranost ter delovno učinkovitost. Duhovniki smejo odslej maševati le ob nedeljah ter ob sobotah popoldne. Sicer državni predsednik polkovnik Baptist Bagaza zatrjuje, da nima name-na omejevati maše, krste in poroke, da odstranjuje le dejavnosti, ki ne služijo ciljem edinosti, dela ter napredka. Resnica pa je drugačna in Cerkev bridko občuti trdo vladno pest.

Po mnogih afriških državah Cerkev pripravlja vernike na čase, ko ne bo več belih duhovnikov med njimi.

Dragi striček!

Še nikoli se nisem oglasil in tudi zdaj me je bilo strah prijati pero v roke. Imam pa teto Tončko, ki je prišla iz Slovenije k nam na počitnice za nekaj mesecev. Ta mi je obljubila pomoč. Z mano prebira Kotiček, sama je pa menda tudi že vse Misli prebrala za leta nazaj. Pravi, da smo lahko veseli, da imamo v Avstraliji Slovenci svoj mesečnik.

Jaz pa sem vesel, da imamo otroci svoj Kotiček, katera rad pogledam. S pomočjo mame ali ata, zdaj pa tete Tončke preberem gotovo vsaj pesmico. Več sem si jih že naučil na pamet.

Če boš moje pismo objavil, bom zelo vesel. Obljubim ti, da se bom potem še kaj oglasil.. Lepo Te pozdravlja Simon Kuralt, 13 let, Bendigo, Vic.

DRAGI OTROCI!

Ker mi druga središča samo obljublajo, ne pošljejo pa slik in podatkov, sem moral za Galerijo mladih zopet iskati med nami v Melbourneu. Naj mi torej nihče ne očita, da dajem prednost Viktoriji. Moram pa priznati, da mi med nami ni ravno težko iskati, saj imamo dosti kandidatov za našo Galerijo. Tudi tokrat sem seveda našel. Pa kar dva naenkrat v isti družini — pri BOLETOVIH v Glenroyu.

VETRČEK IN KLASI

VETRČEK SE JE NA NJIVO
ZLATE PŠENIČKE ZAGNAL,
PA JE NAPOLNJENE KLASKE
ZLATE PŠENIČKE ZLASAL.

KLASKI SO SE SMEJALI
IN NIČ JIM BILÓ NI HUDO,
Z VETRČKOM SO SE IGRALI
IN ZIBALI SE LAHNO.

ANICA ČERNEJEVA

Oba, VERONIKO in EDITA, poznam prav od rojstva, zato vem, da se z njima lahko pomenim tudi v slovenščini. Vesel sem lepih uspehov, ki sta jih dosegla s svojo pridnostjo, in iz srca jima čestitam. Pa tudi mami in atu, ki sta k temu gotovo doprinesla velik delež svojih žrtev in skrbi.

VERONIKA je starejša, zato ima seveda tudi več šole za seboj. Pričela je že v Richmondu in po preselitvi družine nadaljevala v Glenroyu. Iz Sancta Sophia College je prestopila na Geoghegan College v Broadmeadowsu, po maturi pa se vpisala na učiteljsko v Coburgu. Vztrajala je in po treh letih — leta 1979 — prejela diplomu. Potem pa jo je zanimalo novinarstvo. Vpisala se je na R.M.I.T. ter eno leto posvetila žurnalistiki. Nato je začela poučevati v katoliški šoli v Geelongu — St. Robert's School, Newtown, kjer je zaposlena še danes. Obenem pa se je vpisala na melbournsko univerzo ter vsa tri leta pridno študirala. Letos dne 29. aprila je prejela Bachelor of Arts na polju vzgoje.

Veronikin brat EDDIE se je po osnovni in srednji šoli vpisal na La Trobe univerzo. Posnemal je sestro in se ves čas pridno učil. Letos je po štirih letih zaključil svoje študije in prejel naslov Bachelor of Science. Podelitev diplom je bila dne 24. aprila.

Za Boletovo družino je bil april torej kaj vesel in pomemben mesec. Kar dvakrat zapovrstjo sta bila mama Nada in oče Jože pri univerzitetnih slovesnostih graduacije. To pa ni kar tako in je prav, da ne ostane samo v družinski kroniki.

Še enkrat naše iskrene čestitke Boletovi družini!

DRUŽINA PLESNIČAR v Melbournu se iz srca zahvaljuje vsem, ki so se pridružili molitvam, maši zadušnici in pogrebu **FRANCA**, dragega moža, spoštovanega očeta in priljubljenega starega ata. Enako se tudi zahvaljujemo vsem za številno cvetje, kakor tudi za darila za Dom počitka v spomin našemu pokojniku. Iskrena zahvala pevcem za prelepo petje, patrom Baziliju in Tonetu ter gospodu Mirku Žerjavu za mašo zadušnico ter tolažilne besede. Gospod naj vsem stotero povrne! — **Žena Tončka, sinovi Franc z družino ter Marko in Andrej z ženama.**

GREYSTANES, N. S. W. — Nekaj besed v tolažbo dragi mamici Plesničar, dragim Franku, Marku in Andreju z družinami.

Danes sem zvedela nadvse žalostno novico, ki me je zadela v dno srca: da smo Slovenci izgubili še enega poštenjaka in narodnjaka. Vi pa ljubelega moža, dragega očka in dedka.

Spominjam se ga, vedno prijazno nasmejanega, dobrega kakor kruh, ki ga zna speči le mati. Spominjam se ga, s srečanja pred mnogimi leti, ko je bil v Melbournu prvi mladinski koncert in smo Sydneyčani prenočevali pri Plesničarjevih. Saj se tudi vi, dragi Plesničarjevi, gotovo še spominjate naše mlade, pisane "Mavrice", kot se je imenoval naš ansambel pod vodstvom Martina Konda. In spominjam se pokojnega Plesničarjevega očeta s predpasnikom, kako nam je dobro kuhal. Imel je delavne roke, ki so znale marsikaj.

Zelo sem se veselila srečanja z Vami vsemi, z mamo in očkom Plesničar, z Markom, Andrejem, Frankom, Angelco, Antonijem in Vanesko . . . Z vami vsemi! A naše srečanje po mnogih letih zdaj kali dejstvo, da dobrega atka ni več med nami. Dobri Bog ga je poklical k sebi brez trpljenja.

Naj mu bo lahka zemljica!

Prepričana sem, da že gleda večno luč dobrote in ljubezni, da je med srečnimi srečen in blažen. Saj se bomo še srečali z njim tam, kjer je naše večno domovanje. Saj smo na tej "nori" (pa vseeno tako lepi!) zemljici le popotniki. V dolini solza in trpljenja smo.

Tam mora biti lepše! Tam mora biti boljše!

KRIŽEM AVSTRALSKÉ SLOVENIJE

Saj kakšen smisel bi imelo naše življenje, če bi se kar končalo v — nič?

Ljuba mamica, dragi bratje Plesničar ter Vaše družine! Vsem izrekam globoko sožalje: v imenu svoje družine Petrič, v imenu članov igralske družine iz Merrylandsa, ki smo tudi poznali pokojnika, ga cenili in imeli radi. Vse Vas z iskrenim spoštovanjem ljubeče pozdravlja vdana — **Danica Petrič — Storžek.**

BULLEEN, VIC. — Dragi p. urednik, morda ste že zvedeli za novico, da ste v W. A. izgubili zvestega dolgoletnega naročnika. Najin dolgoletni prijatelj **JOŽE BEZGOVŠEK** je dne 25. junija letos v Perthu za vedno zaspal v Gospodu. Umrl je v bolnišnici po dolgi bolezni, ki jo je potrpežljivo prenašal, dasi je zlasti v zadnjih dnevih zelo trpel.

Pokojni Jože je bil rojen 31. januarja 1931 v Litiji. Leta 1942 je bil s starši preseljen v Nemčijo, od koder so po končani vojni prišli 23. avgusta 1949 v Avstralijo. V Camp Northam-u je z očetom in materjo preživel devetnajst let, nato so se preselili v Perth.

Jože je bil po poklicu frizer. Bil pa je tudi poklicni harmonikaš ter je imel prvi slovenski ansambel že leta 1952 v Northhamu. Kot "Polka King" je do zadnjega zabaval Slovence v W.A. Zapušča ženo Vando, dva sina in dva vnučka, kakor tudi sestro Marijo in brata Silva v Perthu, polbrata Franca Dimetz pa v Wangaratti, Victoria, kjer je poznani urar ter farmar. Pokopali so ga 29. junija na pokopališče v Fremantle-u, kjer že počivata njegova mati in oče.

Na pokojnega Jožeta imava lepe spomine, ko je bil pred nekaj leti z ženo pri nas na obisku. In upava, da sva uredništvu ustregla s temi podatki za Matico naših pokojnih. — **Maks in Mici Hartman.**

Zahvaljujem se Vama za sporočilo, pokojnika pa bom vpisal v Matico mrtvih in ga priporočam v molitev. Zopet en naročnik manj. . . Bo kdo bralcev našel novega na njegovo mesto? — **Urednik**

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

BAYSIDE PRINTING SERVICE

WE SPECIALIZE IN . . .

Invitations - Bomboniere
Accessories - Menu cards
Place cards - Baby announ.
Cake boxes - Sorrow cards

Very Reasonable Prices
ask for Louis

A.H. 551 7451

89 CLARINDA ROAD, OAKLEIGH SOUTH 3167

RYDALMERE, N. S. W. — ŽIVI NAJ SLOVENSKA BESEDA! ŽIVI NAJ SLOVENSKA PESEM! Ta dva napisa sta visela v velikih črkah nad odrom ob koncertu pevskega zbora, ki je bil v soboto 13. junija v dvorani sydneyjskega verskega središča v "Veselovem" (Veselovo je Merrylands v prevodu poimenoval pokojni p. Bernard.) Pomen teh napisov se je razkrival postopoma. Do viška je prišel v drugem delu sporeda, pred zadnjo pesmijo, ko so člani Zveze slovenske akcije v kratkih potezih pokazali, koliko jim je pri srcu slovenska beseda.

Najprej je imel uvodno besedo p. Ciril Božič. Za njim je stopil k mikrofону g. Lojze Kmetič in recitiral "Prebuditev" iz zbirke "Živi naj slovenska beseda!" Nato je tajnik ZSA s kratkim govorom razložil poslušalcem smisel, namen in pomen te medcelinske organizacije, ki naj bi zajela vse Slovence, še najprej tiste, ki se ne bojijo izjaviti, kaj so in kaj hočejo. Sle-

dili sta še dve kratki deklamaciji poznanih narodnih verzov skoz nežne glasilke Danice Petrič in Marte Jereb. Za zaključek je triletna Barbka Petrič v narodni noši še nežneje zapela: "Sem slovenska deklica . . ."

V dvorani se je ploskanje menjavalo z vzorno tišino. In ko je zadonela zadnja pesem, "Slovenec sem!", ter se je tako zaključil kulturni del sporeda, je bilo vzdušje v dvorani in za odrom tako, kakor da smo se ravno peljali z letalom preko Triglava.

Res je, slovenska beseda še živi, slovenska pesem se še poje med nami!

Živi naj slovenska beseda!

Živi naj slovenska pesem!

Tople slovenske pozdrave vsem! —Ivan Kobal.

Iz KANALA smo prejeli sledečo zahvalo:

Hudo pretreseni, da je zahrbtna bolezen, daleč od domačih gajev, iztrgala iz življenja našega dragega brata in strica LUCIJANA KOS, se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki ste mu v Avstraliji kakor koli pomagali v času njegove bolezni, ga obiskovali na domu ali v bolnišnici, mu vlivali moči in poguma ter nas obveščali o njegovi bolezni.

Posebna hvala gospodu dr. Bensonu in celotni ekipi zdravnikov ter medicinskemu in ostalemu osebju Royal Prince Alfred Hospital-a, ki se je z izredno strokovnostjo ter zavzetostjo borilo proti kruti bolezni ter lajšalo bolečine z vso človeško toplino do njegovega zadnjega trenutka.

Lepo se zahvaljujemo vsem, ki ste pokojnika

Vsem rojakom v Avstraliji in širom sveta!

ZVEZA SLOVENSKE AKCIJE

naproša

vse rojake — POSAMEZNIKE in vsa SLOVENSKA DRUŠTVA oziroma njihove ČLANE za POMOČ.

Iščemo PROSTOVOLJCE, ki so pripravljeni postati glasniki in poverjeniki za to našo akcijo.

Akcija je nepolitična.

Nastanek: pred tremi leti v Sydneyu, ko smo iz domovine prejeli sporočilo o skupnih programskih jedrih.

Namen: povezati VSE SLOVENCE DOMA in NA TUJEM v borbi za obstoj slovenskega jezika in slovenskega naroda. Postanimo PONOSNI SLOVENCİ in se zedinimo enkrat za vselej pod geslom:

ŽIVI NAJ SLOVENSKA BESEDA!

Za podrobnejša pojasnila pokličite, prosimo, gospo Marijo Senčar, Sydney (02)523 5310, ali pa pišite na naslov: ZVEZA SLOVENSKE AKCIJE, P. O. Box 153, Rydalmere, 2116, N. S. W. Australia

spremili na njegovi zadnji poti, mu darovali cvetje ali poklonili dobro misel. Hvala g. predsedniku in članom Kluba Slovenska zemlja, g. duhovniku za opravljeni pogrebni obred ter pevcem za zapete žalostinke.

Še posebno pa smo in bomo hvaležni gospe Emaliji Sperling in gospodu Karlu Dolmark, ki sta bila pokojniku vseskozi blizu, posebej pa v času njegove bolezni in ob smrti, ter mu vsestransko pomagala.

Vsem in vsakemu posebej srčna hvala za vse, kar ste pokojnemu Lucijanu storili dobrega v času življenja, med njegovo boleznijo in ob smrti. Naredili ste zanj vse tisto, česar mi, njegovi najbližji, nismo mogli, ampak smo bili z njim le z mislijo in globoko žalostjo v srcih.

V kolikor Vas bo pot zanesla v Evropo in boste obiskali prelepo Soško dolino, bomo zelo počaščeni, če nas obiščete v Kanalu. — Sestri in bratje z družinami.

GREENSBOROUGH, VIC. — Ob priliki tako nepričakovane smrti zlate žene in mame ZORKE se iz srca zahvaljujemo vsem, ki ste nam v dneh žalosti stali ob strani in nam bili v oporo. Prav prisrčna zahvala našim patrom za molitve, mašo in pogrebne obrede, g. Mirku Žerjavu pa za tolažilne besede ob krsti. Vsem se zahvaljujemo za molitve, za izreke sožalja in za poklon cvetja pokojnici na zadnjo pot; enako tudi tistim, ki so namesto cvetja poklonili dar v Sklad bodočega slovenskega Doma počitka. Vsem naj bo dobri Bog stoteren Plačnik, našo drago mamo pa priporočamo v spomin pred Gospodom. — Žalujoci Fistričevi.

* * *

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje je **ANTON JURKOVIČ** iz Mirne na Dolenjskem, ki se že nekaj časa ni oglasil domačim. Njegov zadnji naslov je bil Mordialloc (Melbourne), Vic.

Sestra **Polda** proizveduje za svojega brata **IGNACA BREŠKA**, ki naj bi živel nekje v Melbourneu. Doma je iz Sužida pri Kobaridu.

* * *

PRODAM ali **ZAMENJAM** zelo lepo, visokopri-
tlično, modernizirano hišo s centralnim ogrevanjem
v Cerknici pri Rakeku. Vse informacije dobite lahko
po telefonu vsak dan zvečer po šesti uri, če kličete
JOSIPA VISILEV, (02)398 4672

SADNA DREVESCA — cepljene s l i v e,
odlične slovenske in nemške vrste,
prodajamo po pet dolarjev komad.
Naročila pošljite na naslov: **Jože L a c k n e r,**
24 Clark Street, Wangaratta, Vic. 3677,
telefonsko pa jih lahko naročite tudi
po Ivanu Mejaču v Melbourneu: **(3)435 0127**

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN **LUBI PIRNAT**

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

REŠITEV križanke junijske številke:

Vodoravno: 1. mlad; 5. OPSM; 9. katun; 14. nota;
15. pora; 16. opora; 17. Oger; 18. Areh; 19. Račan;
20. gaj; 21. plat; 22. parada; 23. orati; 25. ženina; 26.
Essen; 27. trot; 31. blesk; 34. naval; 36. uta; 37. rov-
tar; 39. Nestor; 41. oži; 42. Labot; 45. slana; 46. Da-
na; 48. šrota; 49. pekoče; 51. vneti; 55. poseda; 58. i-
sta; 60. par; 61. odeti; 62. spor; 63. šole; 64. levit;
65. peča; 66. uhan; 67. trata 68. Acek; 69. Mara. —
Navpično: 1. mnogo; 2. logar; 3. ateja; 4. dar; 5. opal;
6. poražen; 7. sretena; 8. mah; 9. koran; 10. aparat;
11. toča; 12. urad; 13. Nana (Mouskouri); 21. piskal;
22. pijan; 24. test; 28. ruta; 29. Oton; 30. tara; 31.
brod; 32. loža; 33. Evin; 35. lestva; 38. račka; 40. slan;
43. oščipec; 44. tresoče; 47. apetit; 50. Edita; 52. epo-
ha; 53. talar; 54. Irena; 55. polt; 56. oder; 57. seva;
59. trak; 62. spa; 63. šum.

Rešitev so poslali: **Lidija Čušin, Ivan Lapuh, Jože Grilj, Sestre v Slomškovem domu, Vinko Jager, Ivan Podlesnik, sestri v Baragovem domu, Francka Anžin in Marija Špiler, Slavko Koprivnik, Anica Buchgraber, Irma in Slavko Ipavec.** — Žreb je izbral za nagrado **Ivana Podlesnika.**

LEICHHARDT, N. S. W. — Sem Slovenka, stara 57 let, mirnega in delovnega značaja. Rada bi zase in za svojega sina, ki hodi še v šolo, dobila v okolici Sydneya stanovanje, za katerega bi kaj naredila po hiši in tu-di lahko vodila gospodinjstvo. Želim imeti domačo družbo, ker mi je dolgčas.

Pišite na naslov: **Marija Valenčič, P. O. Box 595, Leichhardt, N. S. W., 2040**

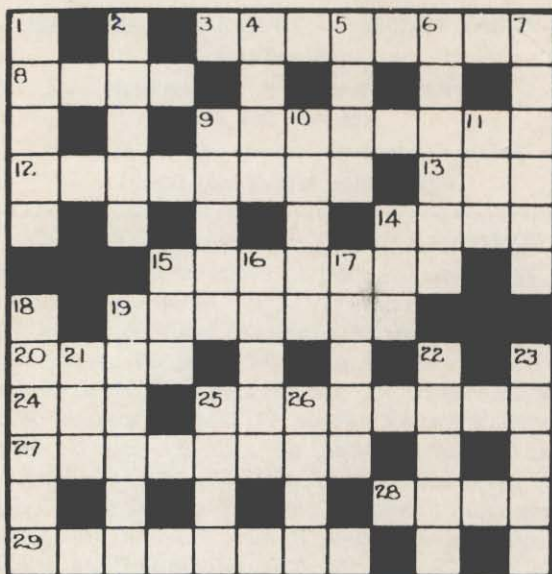
Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Proprietor: Giovanni Verga
9 TRAWALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.
Telefon: 359 5509
doma: 478 5375 in 4657060

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako naše delo!

Križanka (Ivanka Žabkar)

TUDI S KISLIM OBRAZOM SE DA SMEJATI ...

/Uvoženo iz domovine/

- + Polna žlica je tako rekoč naravna ovira na poti med možgani in jezikom.
- + Svoboda je brezmejna! Zlasti za tiste, ki imajo potni list.
- + Cenite tiste, ki se podpisujejo s palcem! Zlasti, če se večina še vedno podpisuje s pestjo.
- + Slepo ljudstvo vodijo policijski psi.
- + Kadar nam gre na prvi pogled dobro, ne pogledajte še enkrat!
- + Ljudje se hitreje kvarijo tudi zato, ker nimajo ustreznega hladilnika. Denimo: Sibirije.
- + Strah pred neznanim je manjši od strahu pred známim.
- + Jugoslavija ima največji gozd na svetu. Leta 1941 so šli borci vanj, pa še zdaj prihajajo na plano.
- + Letos je naša partija stara petdeset let in ima najmanj štirideset let delovne dobe. Čas je za penzijo.
- + Zakaj se ljudje razburjajo nad draginjo, saj so oni zgoraj vendar naraščanje cen obsodili?
- + Težave so za nami — pred nami tudi.
- + Ali ni škoda, da imajo vse denarne ustanove dobro razvito in razvejano propagando o veliki prednosti dinarskega varčevanja, ljudem pa gre pri tem na krmežljiv nasmeh ...?

Vodoravno: 3. s slamo zavarovana steklenica; 8. samostanski predstojnik; 9. sinova žena; 12. obvestila; 13. časovna mera; 14. znanost; 15. grizljaj; 19. del moškega klobuka; 20. redko rumeno-rjava barva; 24. za hojo pripravljena tla; 25. gotove rastline imajo za del svoje rasti; 27. nezdrava koža; 28. od nje, njena last; 29. gotovo tkanino lahko tako označimo.

Navpično: 1. simbol miru med pticami; 2. če voda ni čista je...; 4. ujeti hoče; 5. hitro se premika; 6. moško ime (pomanjševalnica); 7. tropski sadež; 9. čistoča; 10. Zorku lahko rečemo; 11. srd, žalost; 14. doba; 15. čas nam kaže; 16. če je železo tako, ni zdravo; 17. naša reka na Koroškem; 17. grm nerazvitih cvetov je...; 19. čistilna priprava; 21. prostor v cerkvi; 22. vedo; 23. ubogo, v pomanjkanju; 25. moško ime; 26. moško ime.

Rešitev pošljite do 13. avgusta na uredništvo!

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST,
N.S.W., 2165
Telefon: 72 1583

HEIDELBERG CABINETS PTY. LTD.

FRANK ARNUŠ

Priporočamo se melbournskim rojakom.
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

"Ali si bil pri zdravniku?"

"Da, včeraj!"

"In kaj ti je rekel?"

"Potolažil me je, da s to boleznijo lahko dočakam tudi sto let."

"No, potem pa dobro pazi, da ne ozdraviš!"

KRAŠKI IZLIVI – Pesmi Marcele Bole, Melbourne. Cena 7.– dol.
ISKANJE – Pesmi Petra Košaka, Melbourne. Cena 3.– dol.
CVET LJUBEZNI – Pesmi Ivana Lapuha, Melbourne. Cena 4.– dol.
SVETO PISMO NOVE ZAVEZE v prikupni žepni izdaji. Z opombami in kratko razlago težko razumljivih mest. Cena 6.– dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika s 305 stranmi. Cena 5.–dol.
HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika, z dodatkom stalnih mašnih in drugih molitev. Cena je 5.– dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki stane 2.– dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtnne spise Tomaža Kempčana. Cena 5.– dolarjev.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS – Angleški življenjepis misijonarja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.– dol.

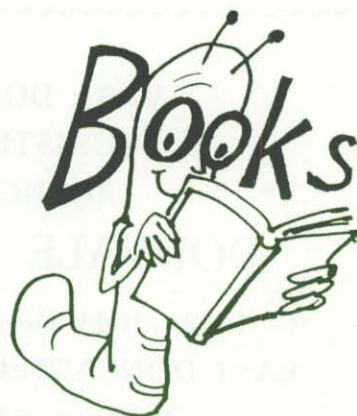
DREAM VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center, USA. Cena 11.–dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kopal. Cena 8.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N.S.W. Obsega spomine na Losko dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6.– dol.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – V angleščini je napisala slovensko zgodovino Dragica Gelt. S številnimi slikami opremljena knjiga je izšla v Melbourne. Cena 22.– dolarjev.

Imamo še več knjig našega matičnega, zamejskega in zdomskega trga.

LEPOTE SLOVENSKE CERKVA je monumentalna knjiga z 283 barvnimi posnetki. Avtor slik je Jože Anderlič, besedilo pa je napisal dr. M. Zadnikar. Cena 49.– dol.

CELOVŠKE MOHORJEVKE za leto 1987 so na razpolago. Cena je 22.– dol. za zbirko štirih knjig. Pa tudi **GORIŠKE** so že prišle: zbirko štirih knjig dobite za 24.– dolarjev.

Knjiga **SLOVENIAN HERITAGE I.** (zbral dr. E. Gobetz) je na razpolago za ceno 26.– dol.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s pristrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666
(vse ure)

*Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni
prostor za parkiranje. Ali pa nas pokličite po telefonu
in PRIDEMO NA VAŠ DOM, če je tako ugodnejše!*

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila,
zavarovanja, fotografij za potne liste . . .)

VAM JE NA USLUGO
ERIC IVAN GREGORICH

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road, EAST DONCASTER, Victoria 3109
Telefon: 842 5666 (vse ure!)

Ime GREGORICH je med viktorijskimi rojaki že od leta 1952 dobro poznano
in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje.

PARI, KI NAČRTUJETE POROČNO POTOVANJE, STOPITE V ZVEZO Z NAMI!
UREJAMO TUDI POTOVANJA PO AVSTRALIJI, V NOVO ZELANDIJO,
BALI, SINGAPUR, HONGKONG,
ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIŠKE, KANADO
TER SEVEDA KAMOR KOLI V EVROPO IN NA VSE STRANI SVETA.

Ne pozabite ime ERIC IVAN GREGORICH!
Priporočamo se in Vas ne bomo razočarali!

— — —

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

Zelo ugodna ekonomska prilika za obisk lepe rodne domovine.
Obrnite se na nas za podrobnejša pojasnila!